

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΜΟΝΗ

ΨΑΧΝΕΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ντετέκτιβ μόνη ψάχνει**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γεωργία Δεμίρη
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Γεωργία Δεμίρη, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: moneca/istockphoto.com,
Ashestosky/Dreamstime.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2015, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1256-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1257-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατσοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

ντετέκτιβ μόνη
ψάχνει



Οι ήρωες και η ιστορία του βιβλίου είναι προϊόν φαντασίας.
Ευχαριστώ θερμά τον ποινικολόγο
Χρήστο Δ. Αρβανίτη για τη βοήθειά του.



1

ΕΔΩ ΠΑΝΩ ΦΥΣΑΕΙ ένα δροσερό, αναζωογονητικό αεράκι, όμως εγώ έχω την αίσθηση ότι το οξυγόνο στα πνευμόνια μου έχει λιγοστέψει και ότι όπου να 'ναι θα πεθάνω από ασφυξία. Πνίγομαι. Θα αναρωτιέστε βέβαια ποια είμαι και τι στο καλό μού συμβαίνει. Από πού ν' αρχίσω και πού να τελειώσω και σε ποιον να πω τον πόνο μου; Σήμερα το πρωί ξεκίνησα για τη δουλειά με την ελπίδα ότι θα είχα μια ήσυχη μέρα και ότι θα ξεμπέρδευα γρήγορα με αυτό που έπρεπε να κάνω. Δυστυχώς όμως, ενώ πίστευα ότι είχα τα πάντα υπό έλεγχο, κάτι στράβωσε και όλα πήγαν κατά διαόλου. Και να με τώρα η δόλια, κολλημένη στον τοίχο σαν χαλκομανία, να ακροβατώ σε ένα στενό παραπέτο επτά ολόκληρους ορόφους πάνω από την άσφαλτο που με προσκαλεί να πέσω στην αγκαλιά της και να γίνω αλοιφή. Πίκρα! Η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή, η αναπνοή μου βγαίνει σαν ρόγχος, τα μέλη μου είναι βαριά, στην πλάτη μου κυλάει ένα ρυάκι παγωμένου ιδρώτα και είμαι σίγουρη ότι, αν ξανακοιτάξω κάτω, θα λιποθυμήσω, θα βουτήξω στο κενό και δε θα βρίσκει ο παπάς να θάψει.

Όπως πιθανόν αντιληφθήκατε, είμαι υποφοβική και αυτό που βιώνω τώρα είναι ο χειρότερος εφιάλτης μου. Και σαν να μη μου έφτανε ο φόβος μου, έχω και συντροφιά πέντ' έξι περισσότερα που με θεωρούν με τα χάντρινά μάτια τους εχθρικά λες κι εύχονται να φουντάρω μια ώρα αρχύτερα για να τους αδειάσω τη

γωνιά. Κλείνω σφιχτά τα δικά μου μάτια, παίρνω βαθιές ανάσες και κολλάω ακόμη περισσότερο στον τοίχο σαν να θέλω να τον τρυπήσω και να χωθώ ανάμεσα στα τούβλα. *Ηρέμησε, Λούκα, παρακινώ νοερά τον εαυτό μου, ηρέμησε, μη σκέφτεσαι το ύψος, σκέψου μόνο πώς θα τη βγάλεις καθαρή, ή μάλλον ούτε αυτό, μη σκέφτεσαι τίποτα, άδειασε τον νου σου για λίγο.* Το μυαλό μου όμως δε με υπακούει και τρέχει με τα χίλια, μια μπρος, μια πίσω.

Λόγω της φύσης του επαγγέλματός μου μπλέκομαι συχνά σε παράξενες καταστάσεις, αλλά να πάθω τέτοια νίλα σε μια υπόθεση ρουτίνας ούτε που το φανταζόμουν. Αυτό που είχα να φέρω σε πέρας ήταν πράγματι απλούστατο· θα παραβίαζα την κλειδαριά ενός διαμερίσματος, θα τοποθετούσα μια κρυφή κάμερα στην κρεβατοκάμαρα και θα αποχωρούσα με την ησυχία μου κι ούτε γάτα ούτε ζημιά. Ο πανίβλακας ο βοηθός μου, ο Τιτής, ο οποίος έκανε τις παρακολουθήσεις τα πρωινά, με είχε διαβεβαιώσει ότι το διαμέρισμα θα ήταν άδειο από τις δώδεκα μέχρι τις τρεις. Προφανώς ο ηλίθιος μεπερδούτηκε, διότι σήμερα ο ένοικος του σπιτιού γύρισε πίσω αιφνιδιαστικά στις δωδεκάμισι και όχιμόνος. Μαζί του ήταν η ερωμένη του, και τα δυο πιτσουνάκια τράβηξαν γραμμή για το κρεβάτι γιατί δεν κρατιόνταν. Έτσι, για να μη με πιάσουν στα πράσα και καλέσουν την Αστυνομία να με μπαγλαρώσει, έτρεξα να κρυφτώ στο μπαλκόνι. Εκεί υπήρχαν διάφορα τζάτζαλα μάζαλα· μια σκουριασμένη απλώστρα, καμιά δεκαριά σκονισμένες γλάστρες με ξεραμένα εδώ και καιρό φυτά, ένα κασόνι με μίρες κι ένα ποδήλατο. Με την ευχή το ζεύγος να παραμείνει εντός του δωματίου, σριμώχτηκα ανάμεσα στην απλώστρα και στο ποδήλατο περιμένοντας να τελειώσουν τα σαλιαρίσματα για να πάω κι εγώ στην ευχή του Θεού και της Παναγίας.

«Και γαμώ τις εκπλήξεις. Και είχα κάτι σηκωμάρες», άκουσα τον νέο άντρα να λέει ανάμεσα σε ηχηρά φιλιά. «Χάρηκες, αγαπουλίني μου; Ακυρώθηκαν οι δυο συσκέψεις που είχα, προφασί-

στηκα αδιαθεσία και την κοπάνησα», απάντησε η γυναίκα λιγωμένα ανάμεσα σε βογκητά και αναστεναγμούς. Κατόπιν έλαβε χώρα συνουσία κατά τη διάρκεια της οποίας ο άντρας χρησιμοποίησε διάφορα πρωτότυπα βρομόλογα, κάποια από τα οποία αγνοούσα ότι υπήρχαν. Η συνουσία ήταν παρατεταμένη, διότι ο νεαρός έχει αντοχές, κι εκεί που είχα αρχίσει να φοβάμαι ότι δε θα ολοκληρώσουν ποτέ, χτύπησε το κινητό του. «Μην το σηκώσεις», τον παρακάλεσε εκείνη. «Δε γίνεται, μωρό μου. Είναι ο κολλλητός μου. Μου 'χει τάξει τζάμπα εισιτήρια για τον αγώνα», απάντησε εκείνος και το σήκωνε. «Δεν μπορώ να σας μιλήσω τώρα γιατί πηδάω. Μαλάκα, με κόβεις πάνω στο καλύτερο. Τι; Με ψάχνει η Νάρα; Έρχεται από δω; Τι λες τώρα! Κλείσε, ρε μαλάκα». «Ποια είναι η Νάρα;» τον ρώτησε η ερωμένη του εξαγριωμένη και πάνω στην ώρα χτύπησε το κουδούνι, οπότε διεμείφθη ο εξής διάλογος: *Εκείνος*: «Μπέιμπ, πρέπει να εξαφανιστείς. Αν σε δει εδώ η Νάρα, καταστράφηκα». *Εκείνη ακόμη πιο εξαγριωμένη*: «Ποια είναι η Νάρα;». *Εκείνος*: «Μια γκόμενα, συμφοιτήτριά μου. Φασωθήκαμε χθες σε ένα πάρτι και μάλλον θα μου κάτσει. Πλιζ, μπέιμπι, βγες λίγο στο μπαλκόνι κι εγώ θα κατεβάσω τα ρολά για να μη σε δει». *Εκείνη*: «Είσαι τρελός;». *Εκείνος*: «Μην το πάρεις στραβά, μωρέ μπέιμπ, αλλά βγες στο μπαλκόνι, μην καθυστερείς. Πλιζ, μπέιμπι». Έπειτα απ' αυτό διαπληκτίστηκαν έντονα ώσπου τελικά εκείνη δέχτηκε πολύ απρόθυμα να αφήσει το πεδίο ελεύθερο για τη Νάρα.

Τότε συνειδητοποίησα ότι δεν είχα άλλη επιλογή από το να τα παίξω όλα για όλα. Γι' αυτό, χωρίς να διστάσω παρά μόνο ένα δευτερόλεπτο για να κάνω τον σταυρό μου, καβάλησα το κιγκλίδωμα και με ένα μικρό σάλτο που έστειλε την ψυχή μου στην Κούλουρη βρέθηκα στο παραπέτο όπου με τα χίλια ζόρια στέκομαι αυτή τη στιγμή. Ευτυχώς η εξορισθείσα στο μπαλκόνι έχει στήσει αυτή για να κρυφακούσει τον εραστή της και τη Νάρα και δεν έχει πάρει χαμπάρι το δράμα που ζω.

Όλα ξεκίνησαν όταν ο Θέμης Χασαπόπουλος, εύπορος κοσμηματοπώλης από το Μαρούσι, ανέθεσε στο γραφείο ιδιωτικών ερευνών *Η αλήθεια*, του οποίου έχω την τιμή να είμαι η υπερέφανα ιδιοκτήτρια και διευθύντρια, τη διεξαγωγή μιας προγραμματίας έρευνας για τη μνηστή του, την Τζέλα Φωλιά. Η Τζέλα είναι ανώτερο στέλεχος σε μια ζυθοποιία και φαινομενικά πιστή και αφοσιωμένη στον αρραβωνιαστικό της, εκείνος όμως, επειδή είναι «καμένος», ήθελε να το τσεκάρει, για να είναι απόλυτα βέβαιος για το ποιόν της προτού ανεβούν τα σκαλιά της εκκλησίας. Έτσι απευθύνθηκε σε εμένα. Έπειτα από παρακολούθηση μίας εβδομάδας, ήμουν σε θέση να εγγυηθώ προσωπικά για την αθωότητα της μέλλουσας κυρίας Χασαποπούλου, αφού η νεαρή και όμορφη Τζέλα ήταν σπίτι δουλειά και δουλειά σπίτι και οι μόνες της έξοδοι πραγματοποιούνταν πάντα συνοδεία του αρραβωνιάρη της. Ο Χασαπόπουλος όμως επέμενε να συνεχίσω, κι επειδή ο πελάτης έχει πάντα δίκιο και ο συγκεκριμένος είναι και καλοπληρωτής, συνέχισα την παρακολούθηση ακόμη πιο εντατικά.

Μια μέρα είχα τη φαινή ιδέα να την ακολουθήσω στο εσωτερικό της πολυκατοικίας, δήθεν ότι πήγαινα επίσκεψη. Τότε παρατήρησα ότι ναι μεν η Φωλιά επέστρεφε κατευθείαν στο σπίτι μετά το γραφείο, αλλά στην πορεία έκανε μια μικρή στάση στον έβδομο όροφο όπου, απ' ό,τι έμαθα, έμενε ένας εικοσάχρονος φοιτητής, ένας μουσάτος ψηλολέλεκας με κοψιά μασκεμπολίστα. Το ζευγάρι ήταν θορυβώδες στις εκδηλώσεις του, γι' αυτό, όταν κόλλησα το αυτί μου στη λεπτή πόρτα του διαμερίσματος του φοιτητή, οι υποψίες μου επιβεβαιώθηκαν. Ο Χασαπόπουλος όμως δεν αρκέστηκε στη μαρτυρία μου, ήθελε και οπτικό υλικό για να της το τρίψει στη μούρη, γι' αυτό και σήμερα μπούκαρα στην ερωτική τους φωλιά για να βάλω μικροκάμερα. Ήξερα, πάντα χάρη στον πανίβλακα Τιτή, ότι ο ψηλολέλεκας τα πρωινά αράζει σε μια καφετέρια στην πλατεία για ώρες,

οπότε ήμουν σίγουρη ότι θα είχα το διαμέρισμα στη διάθεσή μου. Όπως όμως πληροφορήθηκα πριν από λίγο, η κυρία την κοπάνησε απ' τη δουλειά και έτσι το παράνομο ζευγάρι συναντήθηκε εκτάκτως πρωινές ώρες και εγώ κατέληξα σε ένα παραπέρα παρτέα με ένα σμήνος περιστέρια που γουργουρίζουν σαν να με περιγελούν.

«Ξου, ξου, ουστ από δω», ψιθυρίζω στο πιο κοντινό και μετακινώ την πατούσα μου προς το μέρος των πτηνών μήπως και τα τρομάξω, και εκείνα πετάνε ψηλά αλλά όχι πριν με φιλοδογήσουν με δυο αχνιστές κουτσουλίες που πέφτουν σαν νιφάδες στο κασκέτο που φοράω. Από την απέναντι πολυκατοικία ηχούν γέλια παιδικά και βλέπω με φρίκη δυο πιτσιρίκια προσχολικής ηλικίας, ένα αγοράκι κι ένα κοριτσάκι, να με δείχνουν και να χαχανίζουν. Βάζω το δάχτυλο στα χείλη και προσπαθώ να τους δώσω να καταλάβουν με παντομίμα ότι, αν δε σταματήσουν, θα τους τις βρέξω, αλλά εκείνα γελάνε ακόμη πιο δυνατά. Πρέπει να δράσω γρήγορα γιατί, αν η μάνα τους θελήσει να δει γιατί γελάνε τα παιδιά της, θα την πατήσω άσχημα. Ευτυχώς η Τζέλα Φωλιά, που έχει τον δικό της καημό, συνεχίζει να κρυφακούει τον εραστή της με τη Νάρα, εντελώς αποκομμένη από το περιβάλλον.

Παναγίτσα μου, βοήθησέ με και δε θα ξαναδιαλοοστειλώ τον Τιτή και το κάθαρμα τον Σαμψών ούτε καν από μέσα μου, προσεύχομαι και μετακινούμαι αργά εκατοστό εκατοστό στο γείσο για να καταφύγω στο μπαλκόνι του διπλανού διαμερίσματος. Εκεί προσγειώνομαι απαλά και έρπω μέχρι την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, όπου διαπιστώνω ότι η προσευχή μου δεν έχει εισακουστεί γιατί μέσα παίζει δυνατή ροκ μουσική. Τα πιτσιρίκια απέναντι τώρα τσιρίζουν για να μου τραβήξουν την προσοχή και οι τσιρίδες τους έχουν ξεσηκώσει ένα μαντρόσκυλο δυο ορόφους πιο κάτω που γαβγίζει σαν δαιμονισμένο, άρα δεν έχω άλλη επιλογή από το να εισβάλω στο ξένο σπίτι και να τρυπώσω κάπου μέχρι να φύγει ο ιδιοκτήτης του. Το δωμάτιο όπου μπαίνω είναι

λιτά επιπλωμένο με ένα διπλό σιδερένιο κρεβάτι, δυο κομοδίνα αριστερά και δεξιά, έναν διάδρομο γυμναστικής και ένα χαμηλό τραπέζι με μια επίπεδη τηλεόραση. Πάνω από το κρεβάτι κρέμεται η σημαία του Παναθηναϊκού καθώς κι ένα τεράστιο πόστερ με την ομάδα, ενώ στους υπόλοιπους τοίχους προσεκτικά τοποθετημένα σε ειδικές εσοχές υπάρχουν όπλα, δεκάδες όπλα διάφορων ειδών και τεχνολογίας, από Καλάσνικοφ μέχρι κνηγετικοί σουγιάδες, σπαθιά και κλομπ.

Ξαφνικά ακούω βήματα έξω απ' την πόρτα, γι' αυτό καταπίνω την έκπληξή μου και χώνομαι κάτω από το κρεβάτι, όπου εκτός από ένα παχύ στρώμα από σκόνη, χνουδία και τρίχες υπάρχει κι ένα στρογγυλό ψάθινο καλάθι που καταλαμβάνει μπόλικο χώρο. Ξαπλώνω δίπλα του και κρατάω την ανάσα μου, καθώς ένα ζευγάρι στρατιωτικά άρβυλα νούμερο σαράντα πέντε και βάλε πλησιάζουν τριζοντας και σταματάνε μπροστά στο κομοδίνο. Κάποιο συρτάρι ανοίγει και κλείνει και αμέσως μετά μια χοντρή, βραχνή φωνή ρωτάει: «Τι κάνει η κοπελάρα μου κάτω απ' το κρεβάτι;». Το αίμα παγώνει στις φλέβες μου και μου έρχεται να τσιρίξω από τον εκνευρισμό μου. Μα πώς στα κομμάτια με μυρίστηκε και γιατί μου μιλάει τόσο τρυφερά; Αλλά τι σημασία έχει, τρυφερά ξε-τρυφερά, ο τύπος σίγουρα θα ειδοποιήσει την Αστυνομία και θα βρω τον μπελά μου. «Μονικάκι, ου, ου! Κοιμάται το κοριτσάκι μου; Ξύπνα, Μονικάκι, κι άκουσε κάποιο μινόρε της αυγής, για σένανε είναι γραμμένο, από το κλάμα μιας ψυχής. Κάνε λίγο υπομονή, μαναράκι μου, να γυμνάσει ο μπαμπάκας την κορμάρα του και θα 'ρθει να σε ταΐσει», συνεχίζει ο άντρας και κατόπιν τα άρβυλα απομακρύνονται. «Μονικάκι;» επαναλαμβάνω άηχα κοιτώντας τον σομέ από πάνω μου απορημένη. «Σου πήρα φρεσκοκατεψυγμένα ποντικάκια και τα έχω βγάλει αποβραδής να ξεπαγώσουν. Θα σ' τα φέρω σε λίγο», φωνάζει από μέσα και έπειτα κοπανάνει κάτι σιδερένιο, μάλλον βάρη, κι αγκομαχά.

Μονικάκι; Ποντίκια κατεψυγμένα; Η αναλυτική σκέψη μου

με οδηγεί σε ένα αλάνθαστο συμπέρασμα, αλλά δεν τολμώ να πιστέψω ότι είναι αλήθεια, διότι δεν μπορεί να μου συμβαίνει εμένα αυτό. Ανασηκώνω λίγο το κεφάλι, απλώνω σιγά σιγά το χέρι μου και μετακινώ μια χαραμάδα το σκέπασμα του καλαθιού ίσα για να πάρω μια ιδέα για το περιεχόμενό του. Στην αρχή, και έτσι όπως είναι σκοτεινά εδώ κάτω, νομίζω πως είναι κάποιιο ζαρωμένο ρούχο. Όταν όμως κοιτάζω πιο προσεκτικά, συνειδητοποιώ ότι είναι ακριβώς αυτό που φοβόμουν. Ένα χοντρό κουλουριασμένο λάστιχο με εντυπωσιακές μαυροκίτρινες κηλίδες. Ένα ερπετό. Ένας βόας σφιγκτήρας που από λεπτό σε λεπτό θα ξυπνήσει, και αν είναι αρκετά πεινασμένος, θα μου επιτεθεί και θα με καταπιεί αμάσητη για μεσημεριανό. Αφού πρώτα περιελιχθεί στον λαιμό μου και με πνίξει. Μανούλα μου! Καπακώνω το καλάθι και σέρομαι έξω αθόρυβα. Έπειτα πάω μέχρι την πόρτα στις μύτες για να δω αν με παίρνει να το σκάσω.

Ο κάτοχος της βραχνής φωνής είναι ένα γομάρι πάνω από εκατόν είκοσι κιλά με ξυρισμένο κεφάλι, μούσकुλα και τατουάζ παντού. Φοράει τη φανέλα του Παναθηναϊκού κι ένα κολλητό λάτεξ σορτς και στέκεται μπροστά σε έναν καθρέφτη με δυο πεντόκιλα βραχάκια ανά χείρας, θαυμάζοντας τους μυς του που τανύζονται από την προσπάθεια. Αν δεν ήταν προσηλωμένος στη θέα του κορμιού του, θα μπορούσε να με δει μέσα από τον καθρέφτη, αλλά ευτυχώς είναι τόσο ερωτευμένος με τον εαυτό του που δεν έχει μάτια για τίποτε άλλο. Παρ' όλα αυτά, πέφτω στα τέσσερα και μπουσουλάω πίσω από μια μεγάλη πολυθρόνα για να λουφάξω εκεί μέχρι να αποφασίσω ποιο θα είναι το επόμενο βήμα μου.

«Ομορφάντρα μου εσύ! Φτου σου, αγόρι μου, τούμπανο είσαι!» λέει στο είδωλό του και βγάζει μια πολεμική κραυγή που μου κόβει τα ήπατα. Κατόπιν παίρνει πόζες σφίχτη, κάνει γκριμάτσες, τινάζει το κεφάλι του και δείχνει τα δόντια του σαν θηρίο της ζούγκλας. «Γκρ, γκρ, γκρ, γκρ, γκρ, γκρ», βρυχάται πα-

ριστάνοντας το λιοντάρι, κι εγώ αναρωτιέμαι μήπως αυτή είναι μια από τις ελάχιστες φορές που επιβάλλεται να παραβώ τις αρχές μου και να ασκήσω βία. «Γκρ, γκρ, γκρ, γκρ, γκρ, γκρ», βρυχάται ξανά, πιάνει τα γεννητικά του όργανα και τα ανεβοκατεβάζει μερικτές φορές χαμογελώντας με καμάρι. Έπειτα, λες και του γύρισε κάποιο γρανάζι στον εγκέφαλο, αρχίζει τροχάδη επιτόπου με μεγάλη ταχύτητα, και επιτέλους ολοκληρώνει το πρόγραμμα του με επικύψεις και διατάσεις. «Μονικάκι, ου, ου! Έρχεται ο μπαμπάκας σου, ξύπνααα», κελαηδάει και σκουπίζει τη φάτσα του με μια πετσέτα, και δρώπτομαι της ευκαιρίας να μπουσουλήσω πίσω στο υπνοδομάτιο και να κρυφτώ στην ντουλάπα.

Ανοίγω το τελευταίο φύλλο, μπαίνω μέσα και δαγκώνω το χέρι μου για να μην ουρλιάξω γιατί δεν είμαι μόνη. Πίσω από τα ρούχα βρίσκεται μια ξανθιά γυναίκα που μου αντιγυρίζει το βλέμμα με μάτια διάπλατα ανοιχτά και στόμα ορθάνοιχτο σε ένα τέλειο Ο. Πέντε δευτερόλεπτα μετά συνειδητοποιώ ότι είναι μια πλαστική κούκλα σε φυσικό μέγεθος, ντυμένη με στολή αστυνομικού, και φρίττω. Χριστέ μου, πού είμαι; Στη *Φωλιά του κούκου*; Αν η σημερινή μου περιπέτεια ήταν ταινία, θα ήταν ένα κάκιστο θριβερ και εγώ θα ήμουν το επόμενο θύμα του σχιζοφρενούς δολοφόνου. Για δεύτερη φορά αναρωτιέμαι αν πρέπει να ασκήσω βία στο γομάρι για να διαφύγω, όταν χτυπάει το κουδούνι. Αμέσως μετά ακούγεται από το καθιστικό μια αγριοφωνάρα να λέει: «Μαλάκα, ήρθαμε για μπραντς, φέραμε πίτσες», και ένα βουητό από αγριοφωνάρες όπου ξεχωρίζει η λέξη «μαλάκας» που κλίνεται σε όλες τις πτώσεις. Βγάζω έξω το κεφάλι μου κι αφουγκράζομαι τα εξής.

Αγριοφωνάρα νούμερο ένα: «Μαλάκα, κέρνα μπίρες και βάλε και καμιά τσόντα να φτιαχτούμε».

Αγριοφωνάρα νούμερο δύο: «Να, ρε μαλάκες, βάλτε τα *Βυζιά-δολοφόνους*. Έχει και γαμώ τις φάσεις. Δέκα φορές το 'χω δει και δεν το χορταίνω».

Αγριοφωνάρα νούμερο τρία: «Ουγκ! Βγουδζλουλαβκάκλαλ. Ουγκ!».

Αγριοφωνάρα νούμερο τέσσερα: «Μαλάκες, κόψτε τις μαλακίες! Τι τσόντες και βυζιά μεσημεριάτικα, βάλτε να χαζέψουμε κάνα ματσάκι σε επανάληψη».

Αγριοφωνάρα ιδιοκτήτη: «Ναι, ρε μαλάκες, θα βάλω το ματσάκι που κερδίσαμε πριν από τρία χρόνια τον Γαύρο».

Κατόπιν στα αυτιά μου φτάνει η φωνή του σπορτκάστερ ανακατεμένη με σχόλια και χάχανα, ενώ παράλληλα διεξάγεται διαγωνισμός ρεψίματος μέχρι που προκύπτει καβγάς.

Αγριοφωνάρα νούμερο ένα: «Ρε μαλάκα, γιατί πήρες το τελευταίο κομμάτι;».

Αγριοφωνάρα νούμερο δύο: «Δεν το πήρα εγώ, ρε μαλάκα, ο Όζι το πήρε».

Αγριοφωνάρα νούμερο τρία: «Τον κακό σου τον φλάρο, ρε παλιομαλάκα. Δεν το πήρα εγώ, ο Μίχος το πήρε».

Αγριοφωνάρα νούμερο τέσσερα: «Ουγκ! Βγουδζλουλαβκάκλαλ. Ουγκ!».

Αγριοφωνάρα ιδιοκτήτη: «Ρε μαλάκες φαταούλες, ένα λεπτό έλειψα για να ριξώ ένα κατούρημα και εξαφανίσατε όλη την πίτσα; Και ποιος χλέμπουρας πιτσίλισε το στεφάνι της λεκάνης; Θα σας πάρει ο διάολος, ρε κωλόπαιδα. Και αυτό ποιο κτήνος το 'κανε; Κάθε φορά που έρχεστε βρίσκω κακάδια κάτω από το τραπεζάκι. Ποιος σκαλίζει τη βρομομυταρόλα του και κολλάει τα κακάδια κάτω από το καινούργιο μου τραπεζάκι ΙΚΕΑ; Ποιος; Μαρτυρήστε τον ένοχο γιατί θα φτύσετε το γάλα της μάνας σας, βρομύλοι».

Αγριοφωνάρα νούμερο τρία: «Άντε, ρε βούβαλε».

Αγριοφωνάρα ιδιοκτήτη: «Ποιον είπες βούβαλο, ρε σιχαμένε; Θα σου φάω τα σκώτια!».

Η κατάσταση αγριεύει και πέφτουν και μερικές φάπες, μέχρι που χτυπάει το κινητό του ενός εκ των πέντε και η ένταση

εκτονώνεται αυτοστιγμεί. «Μαλάκες, σκάστε! Με παίρνουν από τη λέσχη μας», γκαριζεί μια από τις αγριοφωνάρες και σηκώνει το τηλέφωνο. «Σκωθείτε! Ο αρχηγός είπε να κάνουμε έφοδο στην μπουτίκ του Γαύρου στο Μοναστηράκι, να τους σπάσουμε τις τζαμαρίες, κι άμα λάχει και τα κεφάλια τους. Για να εκδικηθούμε για την ήττα στο μπάσκετ», τους προοτάζει μετά και φρίττω ξανά. Όταν επιτέλους ξεκουμπίζονται και το σπίτι ησυχάζει, ξεφυσάω ανακουφισμένη κι από τη χαρά μου χαμογελάω στην κούκλα. Έπειτα αφήνω να περάσει ένα τέταρτο και φεύγω δοξάζοντας τον Θεό που το θρίλερ τελειώνει εδώ.

Έξω όλα είναι ήσυχα. Ανεβαίνω στη Yamaha μου, που την έχω παρκάρει δυο στενά πιο κάτω, χωρίς να βιάζομαι και αναχωρώ με μικρή ταχύτητα για να μη δώσω στόχο. Στην Αχαρνών κάνω μια στάση σε έναν τηλεφωνικό θάλαμο και καλώ το 100. «Στην οδό Ανεμώνης 77 στο Μαρούσι, στον έβδομο όροφο, μένει κάποιος Γιαννέλος που διατηρεί κανονικό οπλοστάσιο», λέω στη γυναίκα που απαντάει στην κλήση και τερματίζω τη συνομιλία.

Το γραφείο ερευνών *H αλήθεια* λειτουργεί από το 1963 κι εδρεύει σε ένα αναπαλαιωμένο κτίριο στην οδό Θεμιστοκλέους, κοντά στην Πλατεία Κάνιγγος. Η εταιρεία είχε ιδρυθεί από τον συχωρεμένο Περικλή Μαντούβαλο, έναν από τους πρώτους ντετέκτιβ στην Ελλάδα, ο οποίος έγραψε ιστορία στον χώρο επιλύοντας υποθέσεις που έκαναν πάταγο στην εποχή τους. Εγώ είχα τη χαρά να μαθητεύσω κοντά του στα πρώτα μου βήματα και να αποκομίσω πολλά από την εμπειρία του και τις γνώσεις του. Όταν ο Μαντούβαλος συνταξιοδοτήθηκε, τη διεύθυνση ανέλαβε ο αντιπαθέστατος ανιψιός του, και επειδή τα χνότα μου δεν ταίριαζαν με τα δικά του, πήρα μεταγραφή στην εταιρεία ιδιωτικών ερευνών *Χαϊδούσης Private Eye*, όπου δούλεψα για αρκετά χρόνια και σημείωσα μερικές μικρές επιτυχίες. Μετά προσλήφθηκα στην εταιρεία *Μπουσδούκος & Σία* και κατόπιν έγινα βοηθός του γνωστού ντετέκτιβ Αριστείδη Κουτεντέ, μέχρι που κυκλο-

φόρησε ότι ο ανιψιός Μαντούβαλου τα 'χε βρει μπιστούνια και είχε βγάλει την *Αλήθεια* στο σφυρί. Τότε αποφάσισα να ρισκάρω. Παρότι γνώριζα ότι λόγω κρίσης η πελατεία των ιδιωτικών ερευνητών είχε μειωθεί σημαντικά, παρότι το μέλλον διαφαινόταν δυσοίωνα, παρότι ο πατέρας μου και ιδιαίτερα οι αδελφές μου ανησυχούσαν μήπως σπάσω τα μούτρα μου, δεν επέτρεψα σε τίποτα και σε κανέναν να με πτοήσει και να με μεταπείσει.

Έτσι, πριν από δύο χρόνια, πούλησα ένα διαμέρισμα στη Νίκαια που μου 'χε αφήσει προίκα η μάνα μου, πήρα κι ένα δάνειο από το κομπόδεμα του μπαμπά μου και αγόρασα το ιστορικό γραφείο ερευνών *H αλήθεια*. Στην αρχή μπήκα στον πειρασμό να αλλάξω την επωνυμία σε «Λούκα Τσακαλώτου και συνεργάτες», αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι αυτό θα ήταν μέγιστη ανοησία, και έτσι διατήρησα την αρχική επωνυμία. Εννοείται ότι η Λούκα Τσακαλώτου είμαι εγώ, όσο για τους συνεργάτες, αυτή είναι μια άλλη πονεμένη ιστορία. Διότι μαζί με το πελατολόγιο και τις εγκαταστάσεις της *Αλήθειας*, τουτέστιν ένα αρκετά καλοδιατηρημένο τεσσάρι, κληρονόμησα και τους τρεις υπαλλήλους της που εργάζονταν εκεί πολλά χρόνια, γι' αυτό και δε μου πήγαινε η καρδιά να τους διώξω. Από τότε βέβαια βλαστημάω την ώρα και τη στιγμή που υπάκουσα στο πρόσταγμα της καρδιάς μου αλλά είναι πλέον αργά, καθώς τους έχω φορτωθεί.

Το κάθαρο ο Σαμπών, ο ένας από τους τρεις συνεργάτες που προανέφερα, σημειώνει κάτι στο ημερολόγιό του, αλλά μόλις με βλέπει το κλείνει, το κρύβει στο συρτάρι και έπειτα πιάνει ένα καθρεφτάκι και αρχίζει να κόβει τις τρίχες που προεξέχουν από τα ρουθούνια του. Το κάθαρο! Είναι ο μοναδικός ενήλικος που ξέρω ότι κρατάει ημερολόγιο και πολύ θα ήθελα να του το κλέψω μια μέρα για να διαβάσω τι στα κομμάτια γράφει. Ο Σαμπών Φατούρος είναι γύρω στα πενήντα, με κεφάλι γουλί και τσακίρικα, διαπεραστικά πράσινα μάτια, και επίσης πρέπει να είναι ο μοναδικός άντρας που χάρηκε όταν έχασε τα

μαλλιά του, γιατί ξυρισμένος μοιάζει περισσότερο στον ήρωά του, τον Κότζακ. Και όπως ο πρωταγωνιστής της παλιάς αστυνομικής σειράς, έτσι κι αυτός αρέσκεται στα γλειφιτζούρια. Παρότι είναι γλόμπος, είναι καλοφτιαγμένος, και αν ήταν μερικούς πόντους ψηλότερος και δεν είχε τον παλιοχαρακτήρα που έχει, θα τον έλεγα ωραίο άντρα. Όμως ο Σαμπών, εκτός του ότι είναι τόσο μικροκαμωμένος που δίνει λαβή στους εχθρούς του να τον αποκαλούν ζουμπά, πινέζα, μισοριξιά και νάνο, είναι και αγενής μέχρι αηδίας, αθυρόστομος, δε χρωστάει να πει καλή κουβέντα για κανέναν, έχει την ειρωνεία στην άκρη της γλώσσας του, είναι επηρμένος και καβγατζής και γενικά δεν παλεύεται. Κοινώς είναι ένα κοντοστούπικο καθοίκι.

«Ήρθα», του ανακοινώνω και κάθομαι βαριά στην καρέκλα.

«Χεστήκαμε», μου απαντάει με τη βαθιά φωνή του χωρίς να πάρει τα μάτια του από το καθρεφτάκι και συνεχίζει να κουρεύει τα ρουθούνια του.

Δυστυχώς για μένα το κάθαρμα δεν έχει ξεχάσει ότι στην αρχή της καριέρας μου ήμουν βοηθός του και με έστειλε να του αγοράζω τσιγάρα και γλειφιτζούρια, γι' αυτό και δεν μπορεί με τίποτα να αποδεχθεί ότι είμαι πλέον το αφεντικό του και οφείλει να μου δείχνει λίγο σεβασμό. Για εκείνον θα είμαι πάντα το παιδί για τα θελήματα, και επειδή κατανοώ ότι είναι δύσκολο να δέχεται εντολές από κάποια που είχε κάποτε σαν παρατηρηχάμενη, ανέχομαι πολλά.

«Πάλι τα μπουρνιά σου έχεις; Με ζήτησε κανείς; Πού είναι ο άλλος; Η Βαρβάρα δε φάνηκε;» ρωτάω αφού πρώτα μετρώ μέχρι το δέκα για να μην τον σκυλοβρίσω όπως του αρμόζει.

«Μια χαρά είμαι. Σου τηλεφώνησε μια κυράτσα. Γάνωμα είπε τη λένε. Η καταγωγή της είναι από την Καβάλα. Οι Καβαλιώτες είναι λέρες. Έτσι όπως μυξόκλαιγε, υποψιάζομαι κέρατο. Θα περάσει από δω σε καμιά ώρα. Ο άλλος έχει πάει να περιδρομάσει στο μαγέρικο. Η αρκούδα είναι άρρωστη, την πονάει η

κοιλιά της. Γύρευε τι θα μπαμπάκωσε πάλι η χοντρέλω. Εσύ γιατί είσαι έτσι; Το μαύρο σου το χάλι έχεις».

«Είχα μια αναποδιά». Του εξηγώ περιληπτικά το κάζο που έπαθα και πώς κατάφερα να γλιτώσω, κι όσο του εξιστορώ τα καθέκαστα εκείνος χαμογελάει σαρκαστικά και σε μερικά σημεία καγχάζει.

«Παραλίγο να τα κάνεις μούτι, βρε ζωντόβολο. Αφού σου 'χω πει ότι είσαι γκαφατζού και γκαντέμω. Να βρώσω τα πτυχία σου και τις σπουδές σου. Δε σε θέλει το επάγγελμα, τελεία και παύλα», σχολιάζει χαιρέκακα όταν τελειώνω, κι εγώ εύχομαι να μην αναφερθεί στο φιάσκο, και ευτυχώς είναι όντως στις καλές του και δε λέει λέξη επ' αυτού.

Το φιάσκο είναι το προσωπικό μου Βατερλό, μια μεγάλη επαγγελματική αποτυχία την οποία αποφεύγω να ανακαλώ στη μνήμη μου και αρρωσταίνω όταν μου τη θυμίζουν. Ο Σαμψών, που από καιρού εις καιρόν μου το κοπανάει, πιστεύει ότι ο καλός ντετέκτιβ, εκτός από ικανότητες, πρέπει να έχει και μπόλι-κη τύχη, και εξαιτίας του φιάσκου και κάποιων άλλων ατυχιών έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι εγώ παραιμείμια κατσικοπόδαρη για αυτή τη δουλειά.

«Άντε, δίνε του τώρα. Τι μου κασικώθηκες εδώ πέρα και το κωλοβράς;» Το κάθαρμα αφήνει το καθρεφτάκι και το ψαλιδάκι στην άκρη, βγάζει από το συρτάρι του έναν νυχοκόπτη και ξεκινάει να κόβει τα νύχια του.

«Σε έχω παρακαλέσει να μιλάς καλύτερα και να μην κάνεις την τουαλέτα σου στο γραφείο. Είναι αφηδιστικό», τον επιπλήττω αυστηρά και σηκώνομαι να φύγω για να μην τον βλέπω.

«Μακακίες!» μουγκρίζει τσαντισμένα αλλά το βουλώνει μόλις προσέχει τον τρόπο που τον κοιτάζω.

Επειδή του έχω τονίσει επανειλημμένως ότι απεχθάνομαι τις παλιοκουβέντες, έχει κάνει μια παραχώρηση και διατυπώνει τις βρισιές του κάπως παραφρασμένες.

«Και τι θες; Να βαρώ μύγες; Προκειμένου να το ξύνω, είπα να αξιοποιήσω τον χρόνο μου παραγωγικά», τον ακούω να διαμαρτύρεται καθώς μπαίνω στο κουζινάκι να φτιάξω καφέ.

Όταν τον ετοιμάζω, πίνω δυο χορταστικές γουλιές και αμέσως μετά τις φτύνω με ορμή και βρέχω τα ρούχα μου και το πάτωμα. Το κάθαρμα ο Σαμπών έχει αντικαταστήσει τη ζαχαρίνη μου με σκόνη πλυσίματος και το στόμα μου έχει αφρίσει. «ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ!» ωρύομαι και εκείνος, όπως κάθε φορά που πέφτω θύμα στις φάρσες του, χαχανίζει σατανικά, αλλά όταν επιστρέφω κοντά του, έχει αθώο ύφος και το παίζει ψόφιος κοριός.

«Χι, χι! Τι σου συνέβη;» με ρωτάει, και από την προσπάθεια να μη γελάσει, έχει σφίξει τα χείλη του σε μια ευθεία γραμμή.

«Αν ξαναγίνει, θα σε στείλω στο ταμείο ανεργίας», τον φοβερίζω και κλείνομαι στο γραφείο μου για να μείνω λίγο μόνη μου να χαλαρώσω. Πέφτω στην πολυθρόνα μου κι αναλογίζομαι ότι το κάθαρμα ο Σαμπών μπορεί να είναι καθοίκι και ενοχλητικός με τις πλάκες που σκαρώνει, αλλά έχει και τα δίκια του σχετικά με τις αναδουλειές μας. Το τελευταίο δίμηνο βαράμε μύγες, γι' αυτό και η υπόθεση Χασαπόπουλου ήρθε σαν μάννα εξ ουρανού. Μάλιστα, για να σκοτώνουμε την ώρα μας, η Βαρβάρα έχει φέρει μια παλιά, μικρή τηλεόραση και τις μέρες δίχως δουλειά χαζεύουμε ανόητα σίριαλ και τηλεπαιχνίδια. Αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, ίσως χρειαστεί να διώξω κάποιον, αλλά ποιον, που τους λυπάμαι και τους τρεις;

Ο Τιτής είναι λίγο βραδύνους και ατζαμής, αλλά είναι πενήντα πέντε χρόνων, και αν φύγει από δω, δε θα βρει αλλού δουλειά και θα ψωμολυσσάξει. Άσε που είναι τόσο ευαίσθητος ώστε μια φορά που επιχείρησα να του το φέρω απ' έξω απ' έξω, έμπηξε τα κλάματα και τρώμαξα να τον συνεφέρω. Την επόμενη μέρα ο Σαμπών, για να γελάσει, άφησε πάνω στο γραφείο του μια ψεύτικη καταγγελία σύμβασης και μια πλαστή επιταγή με την αποζημίωσή του, κι ο υπερευαίσθητος Τιτής, χωρίς να πει τίπο-

τα σε κανέναν, πήγε στο σπίτι του και αποπειράθηκε να κρεμαστεί από το πολύφωτο του σαλονιού. Ευτυχώς το σκοινί του φωτιστικού δεν άντεξε το βάρος του και έσπασε, παρασύροντας και το μεγαλύτερο μέρος από το ταβάνι, και ο παρ' ολίγον αυτόχειρας έσκασε στο πάτωμα σαν καρπούζι και ράγισε η λεκάνη του.

Μια άλλη φορά, πάνω στα νεύρα του το κάθαρμα του είπε «άι στα τσακίδια», και τότε ο Τιτής σκαρφάλωσε στο παράθυρο για να πηδήξει και να τσακιστεί. Άσε εκείνη τη φάση που το κάθαρμα του είπε να κόψει τον λαιμό του. Ευτυχώς που το μαχαίρι που χρησιμοποίησε ήταν στομωμένο γιατί αλλιώς θα μας είχε αφήσει χρόνους. Από τότε φοβάμαι ακόμη και να τον στραβοκοιτάξω, μην τυχόν και του εμφανιστούν ξανά τάσεις αυτοκτονίας και τον πάρω στον λαιμό μου.

Η Βαρβάρα, που υποτίθεται ότι είναι η γραμματέας της επιχείρησης, και λέω υποτίθεται γιατί μας τιμά σπανίως με την παρουσία της, αφού είναι μονίμως ασθενής, είναι κι αυτή πενηντάρα, χωρισμένη, και έχει άνεργο γιο που βασίζεται στον μισθό της. Όσο για το κάθαρμα τον Σαμπών, παρόλο που είναι αχώνευτος, είναι ξύπνιος και καπάτσος και είναι εκείνος που θα μου λείψει περισσότερο απ' όλους αν υποχρεωθώ να τον σχολάσω. Επιπλέον, κι αυτός θα υποφέρει αν μείνει άνεργος, ήδη τα βγάζει δύσκολα πέρα γιατί είναι πολυέξοδος. Όχι, με τίποτα, δεν μπορώ να τους το κάνω αυτό, όσο κι αν ζορίζομαι. Πρέπει να σφιξώ το ζωνάρι, να μειώσω τα έξοδα και να παρακαλάω αυτή η κυρία που θα έρθει σε λίγο να έχει καμιά καλή υπόθεση μπας και μπει κανένα φράγκο στο ταμείο.

Η Βούλα Γάνωμα είναι μια στρουμπουλή, καλοβαλμένη οξυζεναρισμένη ξανθιά κοντά στα εξήντα, με φοβερά κρεπαρισμένο μαλλί ενισχυμένο με τρέσες, έντονο μακιγιάζ, τεράστιες ψεύτικες βλεφαρίδες, και πολύ μακριά, γαμψά νύχια, περίτεχνα βαμμένα με στρας. Επίσης είναι μια βαθύτατα αναστατωμένη γυναίκα με υγρά μάτια, έτοιμα να δακρυσούν ανά πάσα στιγμή. Το

πρόβλημά της, όπως πολύ σωστά προέβλεψε το καθαρά, είναι η πιθανή απιστία του συζύγου της Λάκη Γάνωμα. Ο Γάνωμας διατηρεί πιτσαρία στο Νέο Ηράκλειο και τον τελευταίο καιρό περνάει ατέλειωτες ώρες στο μαγαζί του χωρίς να υπάρχει σοβαρός λόγος και σε γενικές γραμμές δείχνει ένοχος.

«Μιλήστε μου για σας, για τη ζωή σας», την προτρέπω μόλις αποχωρεί το καθαρά που της έφερε καφέ βρίζοντας μέσα απ' τα δόντια του.

«Τι να σου πω, κοπέλα μου, έχω χάσει τα αυγά και τα πασχάλια. Ο Λάκης μου και εγώ είμαστε παντρεμένοι τριάντα πέντε χρόνια, έχουμε δυο παιδιά, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, αποκαταστημένα και τα δύο, κι έχουμε κι ένα εγγονάκι από την κόρη μου. Μένουμε στην Κηφισιά, σε μια μεζονέτα με κήπο, μια βιλάρα τύφλα να 'χουν τα ανάκτορα. Πρόσφατα μετακομίσαμε, παλιά μέναμε στα Πευκάκια. Δόξα τω Θεώ, οι δουλειές του Λάκη μου πάνε πολύ καλά και τα οικονομικά μας είναι ανθηρά. Όλα θα ήταν φίνα, αν δε μου είχαν μπει ψύλλοι στ' αυτιά. Μεταξύ μας, ο Λάκης δεν είναι κάνας άγιος. Στο παρελθόν τις είχε κάνει τις κουτσουκέλες του, όπως όλοι οι άντρες, κι εγώ φυσικά τον συγχώρεσα για χατίρι των παιδιών. Όμως τώρα... τώρα είναι αλλιώς, εκείνος είναι αλλιώτικος. Είναι, πώς να το πω... είναι μάλλον καπούρης. Την κατάρα μου να 'χει ο πηδηκούλας, ο κάπρος του Ερυμάνθου!»

Η αφήγηση διακόπτεται από έναν πνιχτό λυγμό. «Συνεχίστε, παρακαλώ», λέω μαλακά κι εκείνη καταπίνει τα δάκρυά της και ανακτά την ψυχραιμία της.

«Έχει αλλάξει πολύ. Πάντα δούλευε σαν σκυλί, είναι πολύ δουλευταράς, αλλά τελευταία το 'χει παραχέσει, σόρι για την έκφραση. Είναι μονίμως αλλού και είναι όλο ψου, ψου, ψου και μου, μου, μου στο τηλέφωνο. Αλλά αν ήταν μόνο αυτά, καλά θα ήταν. Τις προάλλες βρήκα στην τσέπη του προφυλακτικά και γυρνάω και του λέω: “Λάκη, τι είναι αυτά, δεν ντρέπεσαι λιγάκι,

παππούς πράγμα;”. Και γυρνάει και μου λέει ότι του τα ’χε βάλει για αστέιο στο σακάκι του ο Λιάκουρας, ο βοηθός του στην πιτσαρία. Τότε εγώ γυρνάω και του λέω: “Σε ποιον τα πουλάς αυτά, Λάκη; Τι δουλειά έχει ο Λιάκουρας να σου βάζει καπότες στην τσέπη;”. Και εκείνος γυρνάει και μου λέει: “Αλήθεια σου λέω, μανίτσα μου, σ’ το ορκίζομαι στο στεφάνι μας. Κάνε μόκο τώρα και μη μου ζαλίζεις τον έρωτα”. Και επειδή μου το ’πε κάπως άγρια, έκανα ότι το ’χαψα. Όμως εγώ δεν τρώω κουτόχορτο. Και όταν ξομολογήθηκα τον σεβντά μου στη φιλενάδα μου, τη Νανά την Μπουλούμπαση, εκείνη γύρισε και μου είπε: “Έχω μια φοβερή ντετεκτιβίνα” κι εννοούσε εσένα, κοπελιά. Εγώ στην αρχή δεν πέταξα και τη σκούφια μου, χωρίς παρεξήγηση, κοπελιά, και γύρισα και της είπα: “Πας καλά, μωρή; Είναι δυνατόν να εμπιστευτώ γυναίκα ντετέκτιβ;” αλλά εκείνη γύρισε και μου είπε: “Μην είσαι χαζή, μωρή Βούλα, εκείνη ως γυναίκα θα σε νιώσει καλύτερα”. Τότε εγώ γύρισα και της είπα: “Μα θα τα καταφέρει όπως ένας άντρας;”. Και εκείνη γύρισε και μου είπε: “Μην κολλάς σε στερεότυπα και προκαταλήψεις, μωρή, γίνε λίγο πιο προχώ, ξεκόλλα. Σ’ το ορκίζομαι πως η Λούκα Τσακαλώτου είναι άσος, σαΐνι, καλλικώνει ψύλλους”. Τη θυμάσαι τη Νανά, που την κεράτωνε ο άντρας της με την τσούλα την ιδιαιτέρα του; Την κατάρα μου να ’χει το γουρουνογούρουνο, το παλιοτόμαρο, που στενοχώρησε τη φιλενάδα μου!»

Η Νανά Μπουλούμπαση, η οποία, τώρα που το παρατηρώ, θα μπορούσε να είναι και η δίδυμη αδελφή της κυρίας Γάνωμα, ήταν η πρώτη πελάτισσα που ανέλαβα όταν αγόρασα το γραφείο, και η περίπτωση της ήταν παρόμοια με της γυναίκας που τώρα βρίσκεται μπροστά μου. Άντρας μεσόκοπος που απουσιάζει αδικαιολόγητα από το σπίτι, αδιαφορεί για τη γυναίκα του, κάνει ύποπτα, μυστικά τηλεφωνήματα και έχει όλα τα σημάδια που φωνάζουν «ξενοπήδημα» από χιλιόμετρα. Όπως απέδειξε η παρακολούθηση, ο κύριος Μπουλούμπασης είχε συνάψει

σχέση με τη νεαρή γραμματέα του και συννευρισκόταν μαζί της σε ένα ξενοδοχείο του έρωτα. Κατόπιν τούτου η κυρία Μπουλούμπαση όχι μόνο υπέβαλε αίτηση διαζυγίου, αλλά διεκδίκησε και απέσπασε τη μισή περιουσία του, που δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητη.

«Φυσικά και τη θυμάμαι, να της δώσετε τους χαιρετισμούς μου. Παρακαλώ συμπληρώστε αυτή την αίτηση». Σπρώχνω μπροστά της το έγγραφο με το οποίο θα μου αναθέσει κι επίσημα την παρακολούθηση του συζύγου της, και εκείνη βγάζει από την τσάντα της τα γυαλιά της.

«Μίλα μου στον ενικό, κοπέλα μου, εγώ είμαι απλός άνθρωπος, μου τη σπάνε οι τυπικότητες. Εσύ τι πιστεύεις; Μου τα φοράει ο Λάκης;» με ρωτάει λίγο πριν εγκαταλείψει το γραφείο μου.

«Είναι πολύ νωρίς ακόμη. Θα εκτιμήσω πρώτα την κατάσταση και μετά θα εκφέρω γνώμη». Παρόλο που από ένστικτο μαντεύω ότι ο Λάκης την έχει κάνει τη βρομοδουλειά του, είναι αρχή μου να μην παίρνω θέση σε τόσο πρώιμο στάδιο της έρευνας. Κουβεντιάσουμε λίγο ακόμη και, παρότι την πίκρα της, η Γάνωμα δεν παραλείπει να ρίξει μερικές αρκετά επικριτικές ματιές στο ατημέλητο ντύσιμό μου, ήτοι στο καπέλο τζόκεϊ, στο λευκό, φαρδύ T-shirt που γράφει «Life is a bitch», στο ξεβαμμένο τζιν και στα αθλητικά μου παπούτσια. Κατά τα άλλα, η κυρία είναι κιμπάρισσα και χουβαρντού, γι' αυτό, πριν φύγει, μου αφήνει μια επιταγή των πεντακοσίων ευρώ ως προκαταβολή, γεγονός που με ανακουφίζει αφάνταστα. Επίσης μου αφήνει και μια φωτογραφία του συζύγου της, τη διεύθυνση του σπιτιού τους και της πισσαρίας.

Καθώς τη συνοδεύω στην έξοδο, βλέπω ότι ο Σαμψών έχει εξαφανιστεί και ότι ο Τιτής, που στο μεταξύ έχει επανακάμψει, έχει απλώσει την αριδα του στον καναπέ του χολ και λαγοκοιμάται. Ο Τιτής έχει καστανοκόκκινους βοστρύχους μέχρι τους ώμους και καστανά τρυφερά μάτια σκύλου. Το κάθαρο ισχυρίζεται ότι το κομοδινί χρώμα στο μαλλί του προέρχεται από κά-

ποιο σωληνάριο βαφής και ότι οι μπούκλες του είναι αποτέλεσμα περμανάντ, γι' αυτό και τον φωνάζει ξεμαλλιάρη και βαφομαλλιά. Το βέβαιο είναι ότι ο Τιτής βάζει τη λακ με το κιλό, γι' αυτό και μυρίζει πολύ έντονα αν τον πλησιάσεις. Επίσης είναι ψηλός, ογκώδης κι έχει το μπατάλικο σώμα που αποκτούν οι αθλητές όταν περάσουν τα χρόνια και εγκαταλείψουν κάθε είδος φυσικής δραστηριότητας. Είναι δηλαδή ξεχειλωμένος, πλαδαρός και κοιλαρός. Το πραγματικό του όνομα είναι Τίτος, Τίτος Πελεκάνος, αλλά επειδή όταν ήταν μικρός ρωτούσε συνέχεια «τι, τι;» του κόλλησε το χαϊδευτικό «Τιτής» και πλέον κανείς δε θυμάται πώς τον βάφτισαν. Στα νιάτα του διετέλεσε μπάτσος και ανήλθε μέχρι τον βαθμό του Υπαστυνόμου Α', αλλά εκδιώχθηκε από το Σώμα για αδιευκρίνιστους λόγους για τους οποίους μας έχει απαγορεύσει να συζητάμε. Οι φήμες λένε ότι τον απέπεμψαν επειδή συμμετείχε σε κάποιο σκοτεινό κύκλωμα, αλλά το κάθαρμα ο Σαμψών επιμένει ότι τον σούταραν απλώς επειδή είναι ηλίθιος.

Λόγω της θητείας του στην Αστυνομία, του έχει μείνει συνήθειο να είναι κοστουμαρισμένος χειμώνα καλοκαίρι, μόνο που τα κακόγουστα κοστούμια του έχουν αγοραστεί πριν βάλει τα παραπανίσια κιλά, γι' αυτό εκτός από φθαρμένα είναι και πολύ στενά. Η αγαπημένη του αστυνομική σειρά είναι *Οι Σκληροί του Μαϊάμι* και ίνδαλμά του ο Ντον Τζόνσον, γι' αυτό και τα καλοκαίρια η επίσημη ενδυμασία του είναι λευκό κοστούμι με τα μανίκια σηκωμένα μέχρι τον αγκώνα και χαβανέζικο πουκάμισο. Όταν έχει καύσωνα, φοράει μόνο τα χαβανέζικα πουκάμισα που είναι τόσο πολύχρωμα που βγάζουν μάτι. Το αστυνομικό του παρελθόν του έχει αφήσει και ένα παλιό τραύμα στο πόδι από σφαίρα εξαιτίας του οποίου κουτσαίνει ελαφρώς.

Ο Τιτής έχει πολλά ενδιαφέροντα και χόμπι. Ανάμεσά τους είναι η αστρολογία και η χαρτομαντεία, τα οποία εξασκεί ανελιπώς διότι θεωρεί ότι είναι σε θέση να προβλέπει το μέλλον. Η μεγάλη του αδυναμία όμως είναι η συγγραφή, και έχει γραφεί

πάνω από πέντε αστυνομικά μυθιστορήματα, αλλά ακόμη δεν έχει καταφέρει να εκδώσει ούτε ένα. Παρ' όλα αυτά, ονειρεύεται να γίνει κάποτε ο νέος Γιάννης Μαυρής και το πόνημα που συγγράφει αυτή την περίοδο έχει τίτλο «Έγκλημα στην Πλατεία Κάνιγγος». Αν εξαιρέσεις ότι είναι κοιλιόδουλος, λίγο τεμπελάκος και μερικές φορές απρόσεκτος, είναι γλυκός και καλόψυχος άνθρωπος, και αυτό με βοηθάει να συγχωρώ πιο εύκολα τα ατοπήματά του και να προσπαθώ διπλά για να μην πληγώνω τα εξαιρετικά ευαίσθητα αισθήματά του.

«Συγγνώμη, Τιτή μου, αλλά δεν είναι σωστό να κοιμάσαι στο γραφείο όταν έχουμε πελάτη», τον μαλώνω όσο πιο ήπια μπορώ, κι εκείνος με κοιτάζει για μερικά δευτερόλεπτα πονεμένα και έπειτα πετάγεται όρθιος με μάτια βουρκωμένα.

«Δεν ήξερα ότι ήσουν με πελάτισσα, τύπου. Δε μου είπε τίποτα ο στούμπος, τύπου. Αλλά τι να περιμένει κανείς από Σκορπιό με ωροσκόπο Σκορπιό; Μοχθηρά και μισαλλόδοξα πλάσματα, τύπου. Συγγνώμη, Λούκα, δε θα επαναληφθεί, τύπου», απολογείται ντροπιασμένα και στρώνει αμήχανα το σακάκι του που έχει τσαλακωθεί από την ξάπλα.

«Δεν πειράζει. Έλα να σου πω για την καινούργια μας υπόθεση», λέω και βαδίζω προς το γραφείο μου όταν ακούω έναν γδούπο από πίσω, κι όταν γυρίζω, αντικρίζω τον Τιτή πεσμένο στο πάτωμα, γιατί όσο κοιμόταν, το κάθαρμα είχε δέσει τα κορδόνια των παπουτσιών του μεταξύ τους.

«Τον ηλίθιο. Αυτά τα αστεία τα κάναμε στο δημοτικό, τύπου», διαμαρτύρεται ο βοηθός μου, και αφού λύνει τα κορδόνια του, έρχεται και παίρνει θέση μπροστά μου όλος αυτιά.

«Θα του τα ψάλω όταν γυρίσει. Δώσε βάση, Τιτή. Από αύριο ξεκινάμε παρακολούθηση. Εσύ τις πρωινές βάρδιες όπως πάντα. Διάβασε την αίτηση της κυρίας και εγώ θα σε ενημερώσω για τα υπόλοιπα».

«Κέφατο, τύπου, ε;» με ρωτάει όταν τελειώνει την ανάγνωση.

«Ναι, την ατυχία μου μέσα! Χάθηκε ο κόσμος να αναλάβουμε κάτι πιο ενδιαφέρον, κάτι πιο συναρπαστικό; Μια εξαφάνιση, βρε αδελφέ, μια βιομηχανική κατασκοπεία, μια απαγωγή, κάτι. Όλο κέρατα, πιτσιρικάδες που έχουν μπλέξει με ναρκωτικά, κι άλλα τέτοια πληκτικά, βαρέθηκα πια. Πού είναι οι σημαντικές υποθέσεις που ονειρευόμουν ότι θα διαλευκάνω όταν ήμουν μικρή, τότε που ξεκοκάλιζα τα μυθιστορήματα της Άγκαθα Κρίστι; Έναν φόνο ζητάω, έναν φόνο, ζητάω πολλά;»

«Εμείς να 'χουμε τύχη, τύπου; Καρκίνος με ωροσκόπο Παρθένο εγώ και Λέων με ωροσκόπο Καρκίνο εσύ, είμαστε άσ' τα να πάνε, τύπου», μουρμουράει ο Τιτής που είναι απαισιόδοξος από κούνια και έχει πλέον αποδεχτεί ότι το μέλλον δεν του επιφυλάσσει τίποτα καλό, μόνο βάσανα.

«Τέλος πάντων, ας μη μεμψιμοιρούμε κι ας δοξάζουμε τον Θεό που έχουμε κι αυτά. Εγώ θα φύγω τώρα γιατί το βράδυ έχω και τα γενέθλια», ανακοινώνω και τακτοποιώ τα πράγματά μου στον σάκο μου.

«Α, ναι, έχει γενέθλια ο Αθηναγόρας. Ζυγός, ε; Έχει ανάγκη από αρμονία, ισορροπία, συντροφικότητα και έχει πολύ αναπτυγμένο το αίσθημα της δικαιοσύνης. Να τον χαίρεσαι, να τα κατοστήσει, τύπου. Θα έρθουν και οι αδελφές σου, τύπου;»

«Όχι, της μιας είναι άρρωστος ο γιος και η άλλη δεν μπορεί να πάρει άδεια από τη δουλειά γιατί έχουν μείνει τρεις κι ο κούκος. Ευτυχώς γιατί δεν είχα καμία όρεξη να με προήξουν με την γκρίνια τους».

«Το αδέλφι σου θα έρθει, τύπου;»

«Ναι, αυτός θα έρθει, αλίμονο, απέναντι μένει, και όπου γάμος και χαρά η Βασιλώ πρώτη».

«Θα κόψετε τούρτα, τύπου;»

«Ναι, τα κλασικά. Θα του κάνουμε δήθεν έκπληξη, και εκείνος θα προσποιηθεί ότι δεν το περίμενε και θα μας την πει, και καλά, ότι είναι πια πολύ μεγάλος για τέτοια πράγματα και ότι

τα πάρτι γενεθλίων είναι για τα παιδιά. Θες να 'ρθεις; Ο Αθηναγόρας θα χαρεί πολύ. Κι αν σε ανησυχεί το σκυλί, θα το μαζέψουμε».

Ο Τιτής φοβάται τα σκυλιά αλλά για χάρη του θα περιορίσουμε κάπου τον σκύλο του πατέρα μου όσο θα είναι σπίτι μας. Εκείνος χαμογελάει φανερά κολακευμένος από την πρόταση αλλά κουνάει το κεφάλι του αρνητικά.

«Ευχαριστώ, αλλά έχω κανονίσει κάτι άλλο, τύπου», απαντάει αποφεύγοντας το βλέμμα μου.

Το κάτι άλλο είναι να πάει να μπαστακωθεί στο σκυλάδικο όπου τραγουδάει η πρώην σύζυγός του και να κατεβάζει το ένα ουίσκι-μπόμπα πίσω απ' το άλλο, κοιτάζοντάς την παραπονιάρικα μπας και την πείσει να του δώσει μια δεύτερη ευκαιρία. Γι' αυτό έχει τόσο ένοχο ύφος, αλλά αυτή τη φορά δε θα τον κατσαδιάσω που χάνει έτσι τον χρόνο του και καταστρέφει το σκώτι του γιατί πρέπει να πάω να παραλάβω την τούρτα.

Το πατρικό μου, στο οποίο εξακολουθώ να κατοικώ, αν και έχω περάσει εδώ και έξι χρόνια τα τριάντα, είναι ένα παλιό διώροφο στην Καστέλλα, δυο δρόμους πάνω από τον παραλιακό δρόμο. Από τον δεύτερο όροφο όπου βρίσκεται το δικό μου διαμέρισμα, αν σκύψω αριστερά και τεντωθώ μέχρι εκεί που δεν παίρνει, μπορώ να δω ένα μικρό κομμάτι θάλασσας, και αν είμαι τυχερή, και κάποιο καράβι να περνά. Η θάλασσα είναι ένας από τους εκατομμύρια λόγους που αγαπώ με πάθος τον Πειραιά, και όπως οι περισσότεροι Πειραιώτες, δε θα μπορούσα να ζήσω πουθενά αλλού. Ο Πειραιάς είναι μια πόλη όμορφη κι ανθρώπινη, με υπέροχες γωνιές, και όσοι το γνωρίζουν το κρατούν μυστικό για να μη μαθευτεί στους πολλούς. Ο πατέρας μου, που μένει ακριβώς από κάτω, κλείνει σήμερα τα εξήντα πέντε. Και εγώ μαζί με τη Φάρα, τη βοηθό του στο γυμναστήριο και μυστικό του έρωτα, και τη μικρή της αδελφή, τη Νικόλ, έχουμε αναλάβει να οργανώσουμε το πάρτι-έκπληξη που θα ξεκινήσει λίγο μετά

τις εννιά, την ώρα που ο εορτάζων επιστρέφει από τη δουλειά.

Ο Αθηναγόρας Τσακαλώτος, ή αλλιώς το «Τσακάλι», πρώην αστυνομικός, νυν συνταξιούχος, είναι ιδιοκτήτης της σχολής πολεμικών τεχνών και πυγμαχίας *Τσακαλώτος Fighters*, που εδώ και χρόνια εκπαιδεύει και αναδεικνύει πρωταθλητές στο μποξ, το καράτε, το τάε κβο ντο και το κικ μποξινγκ. Ο ίδιος υπήρξε μεγάλη δόξα της πυγμαχίας στην κατηγορία μεσαίων βαρών, καθώς και πρωταθλητής στο τάε κβο ντο, και είναι κάτοχος μαύρης ζώνης με έξι νταν. Όταν αναγκάστηκε να κρεμάσει τα γάντια του και να αποσυρθεί από τους αγώνες, και επειδή του άρεσε πολύ να διδάσκει, άνοιξε αυτή τη σχολή στο κέντρο του Πειραιά, που σύντομα έγινε φυτώριο και παράγει σωρηδόν καινούργια φιντάνια. Ο πατέρας μου οφείλει την επιτυχία του στην αγάπη που τρέφει για τα νέα παιδιά, μια αγάπη που του την ανταποδίδουν στο πολλαπλάσιο, γι' αυτό και απόψε, αν ήταν δυνατόν, θα έρχονταν πάνω από εκατό άτομα στα γενέθλιά του, αλλά επειδή το τριάρι μου είναι μικρό, καλέσαμε μόνο τους εκπαιδευτές και τα φιλαράκια του από τη γειτονιά.

Στο σπίτι μου η Φάρα, που σήμερα έχει σχολάσει νωρίτερα για να με βοηθήσει, παρέα με την αδελφή της φουσκώνουν κόκκινα μπαλόνια. Όταν ήταν μικρή στο Κιλκίς, τότε που τη φώναζαν ακόμη Φεβρωνία, ήταν ένα όμορφο καστανόξανθο κοριτσάκι με γαλανά μάτια που ονειρευόταν να γίνει μπαλαρίνα. Στην εφηβεία άρχισε να ασχολείται με τον αθλητισμό και έδειξε ότι είχε λαμπρό μέλλον στον στίβο, και συγκεκριμένα στον ακοντισμό. Εκείνη την εποχή παιζόταν στην τηλεόραση η σειρά *Οι Άγγελοι του Τσάρλι* και η νεαρή Νία ταυτίστηκε απόλυτα με τη Φάρα Φόσετ. Έτσι, έκοψε και έβαψε τα μαλλιά της όπως η σταρ, και όλοι έλεγαν πως της έφερνε πολύ. Επίσης άλλαξε και το όνομά της από Νία σε Φάρα. Τότε της πέρασε από το μυαλό να γίνει ηθοποιός, επειδή όμως έκανε ήδη πρωταθλητισμό και λάτρευε το ακόντιο, μπήκε στη Γυμναστική Ακαδημία και ακο-

λούθησε τελείως διαφορετική πορεία. Τώρα, στα σαράντα εννιά της, έχει ακόμη τις φράντζες και το πλατύ, αστραφτερό χαμόγελο του ειδώλου της αλλά και το μυώδες σώμα μιας παλιάς πρωταθλήτριας. Η Φάρα είναι επιζήσασα από καρκίνο μαστού και η ξανθιά πλούσια κόμη της είναι περούκα. Αρρώστησε πριν από μερικά χρόνια, και επειδή υποβλήθηκε σε πολύ ισχυρές χημειοθεραπείες, δεν της έπεσαν μόνο τα μαλλιά αλλά ακόμη και τα φρύδια και οι βλεφαρίδες. Πλέον είναι καλά, αλλά όπως μου έχει εξομολογηθεί, ζει μονίμως με τον φόβο μήπως υποτροπιάσει.

Η Φάρα είναι εδώ και περίπου έναν χρόνο το δεξί χέρι του Αθηναγόρα, υποδιευθύντρια στη σχολή και κρυφός δεσμός του. Δηλαδή τι κρυφός, που ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι αυτοί κρυφά καμάρι. Ο πατέρας μου, παρότι είναι χήρος τριάντα τρία ολόκληρα χρόνια, για κάποιον εντελώς προσωπικό του λόγο ντρέπεται να μου ομολογήσει ότι δεν είναι πια μόνος στη ζωή. Κι όσες φορές επιχειρήσα να του εκμαιεύσω κάτι για τη σχέση του, το αρνήθηκε μετά βδελυγμίας, ισχυριζόμενος ότι «δε θα τα έφτιαχνε ποτέ με την “κόρη” του», αναφερόμενος στη διαφορά ηλικίας που έχει με τη Φάρα. Εγώ, για να του κάνω τη χάρη, υποκρίνομαι ότι αγνωώ ότι τα βράδια η Φάρα κοιμάται σπíti του και προσποιούμαι ότι πιστεύω πως δήθεν έρχεται πολύ νωρίς το πρωί για να πιουν μαζί καφέ και να συζητήσουν τα της δουλειάς. Όλη αυτή η παράλογη μυστικοπάθεια του Αθηναγόρα έχει ενοχλήσει πολύ τη σύντροφό του, και επειδή φαντάζεται ότι υπαίτια για την απροθυμία του πατέρα μου να επισημοποιήσει τη σχέση τους είμαι εγώ, τα 'χει πάρει άγρια μαζί μου και μου κρατάει μούτρα. Και είναι κρίμα γιατί, αν ήταν στο χέρι μου, θα τους πάντρευα αύριο κιόλας, μια και όχι μόνο τη συμπαθώ, αλλά της είμαι και ευγνώμων για όσα προσφέρει στην οικογένειά μας. Θέλω πολύ να την πιάσω και να εξηγηθούμε, αλλά ακόμη δεν έχει παρουσιαστεί η κατάλληλη ευκαιρία.

Η αδελφή της, η Νικόλ, είναι από άλλο ανέκδοτο, γιατί δε

μοιάζουν εμφανισιακά αλλά ούτε κι ως χαρακτήρες. Η Νικόλ, που είναι αισθητικός και αντιπρόσωπος της Μπιούτι, μιας βρετανικής εταιρείας φυτικών καλλυντικών, είναι ψηλή, πάνω από ένα και οδόντα πέντε, με πολύ μακριά μαλλιά μαύρα σαν τον έβενο, και αποτελεί τον ορισμό της θηλυκότητας και της χάρης. Όλα πάνω της, από το πώς σταυρώνει τα πόδια της μέχρι τη χαμηλή μπάσα φωνή της και το κελαρυστό της γέλιο, μαρτυρούν ότι είναι γυναίκα εκατό τοις εκατό, και ώρες ώρες τη ζηλεύω γιατί θα ήθελα να είχα κάτι από την ντελικάτη γοητεία της. Ιδιαίτερα θαυμάζω τον τρόπο που σήνεται, σαν να ποξάρει διαρκώς σε έναν αόρατο φακό. Επίσης η Νικόλ είναι ολιγόλογη και αυτό της προσδίδει μια αινιγματική αύρα. Η Φάρα διατείνεται ότι η αδελφή της σε προηγούμενη ζωή ήταν γκέισα κι αυτό δικαιολογεί όχι μόνο το μυστήριο που την περιβάλλει αλλά και το πολύ βαρύ μείκ απ της, διότι είναι ο τύπος της γυναίκας που δε θα την πετύχεις ποτέ απεριποίητη και άβαφη, και μάλλον δεν αποχωρίζεται τα ψηλοτάκουνά της ακόμη κι όταν κοιμάται. Τέλος η Νικόλ δε φοράει ποτέ παντελόνια, μόνο φούστες και φορέματα που αναδεικνύουν τις καμπύλες της και τις ωραίες γάμπες της.

«Καλησπέρα, Φάρα, καλησπέρα, Νικόλ. Έφερα την τούρτα και μερικά παγωτίνια», λέω και η Φάρα με χαιρετάει ανόρεχτα, ενώ η αδελφή της μου χαμογελάει με θέρμη. «Πού είναι η μικρή;» ρωτάω όσο τακτοποιώ τα γλυκά στο ψυγείο.

«Στο δωμάτιό της. Διαβάζει τα μαθήματά της», μου απαντάει η Νικόλ πριν βάλει άλλο ένα μπαλόνι στο κατακόκκινο στόμα της για να το φουσκώσει, και παρατηρώ ότι ακόμη και αυτό το κάνει με απαράμιλλο στυλ.

«Τα μαθήματά της; Έλεος, νηπιαγωγείο πηγαίνει, δε θα χαθεί κι ο κόσμος αν δε διαβάσει μια μέρα. Αυτό το κορίτσι δεν πήρε τίποτε από μένα. Ήθελα να ΄ξερα από ποιον πήρε και βγήκε τόσο σπασικλάκι!»

«Δεν πάει σε συνηθισμένο νηπιαγωγείο, πάει σε πρότυπο πει-

ραματικό, εκεί προχωράνε γρήγορα», μου υπενθυμίζει η Φάρα κοιτάζοντάς με ψυχρά κάτω από τις φράντζες της και συνεχίζει το φούσκωμα.

«Αφού είναι ιδιοφυΐα», κομπάζω εγώ χωρίς να αισχύνομαι και εκείνη τσιτώνει περισσότερο.

«Ναι, είναι. Γιατί αν δεν ήταν, θα έλεγα ότι εσύ έχεις σύμπλεγμα ανωτερότητας με τάσεις μεγαλείου και εξωτερικεύεις τα απωθημένα σου στο παιδί σου».

Η Φάρα, που έχει εντρυφήσει στην ψυχολογία και έχει διαβάσει πολλά βιβλία σχετικού περιεχομένου, έχει αρχίσει ήδη να κάνει τις πρώτες ψυχαναλυτικές γνωματεύσεις της με ύφος επαίοντα.

«Είναι όμως. Το μανάρι μου, είναι τέρας εξυπνάδας», απαντώ χωρίς να προσβληθώ από τα λόγια της και πάω να χαιρετήσω το σπλάχνο μου, που το λατρεύω, και ας είναι τόσο περιέργο πλάσμα.

Η κόρη μου η Ευτυχία είναι μόλις πέντε χρόνων αλλά, όσο κλισέ και αν ακουστεί, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι σαράντα πέντε και να έχει εγκλωβιστεί στο σώμα ενός μικρού παιδιού. Κατά γενική ομολογία, είναι πάρα πολύ έξυπνη κι έχει φωτογραφική μνήμη. Είναι ένα χαρισματικό παιδί που περπάτησε και μίλησε πολύ γρήγορα και επέδειξε τις σπάνιες νοητικές της ικανότητες από την ηλικία των τριών, οπότε άρχισε να μου θέτει μερικές πολύ παράξενες ερωτήσεις, όπως «τι είναι ζωή;», «τι είναι θάνατος;», «γιατί μετράμε τον χρόνο;» και άλλα τέτοια πολύπλοκα που δεν είχα την παραμικρή ιδέα πώς να τα απαντήσω. Επίσης έμαθε να γράφει και να διαβάζει από τα τρία, να χειρίζεται υπολογιστή από τα τέσσερα, και όταν πήγε στο προνήπιο, ήταν πολύ προστά από τα άλλα παιδιά της ηλικίας της. Επιπλέον, έχει μεγάλη έφεση στις ξένες γλώσσες, κι ένα φεγγάρι που είχε για νταντά μια κοπέλα από τη Βουλγαρία, πολύ γρήγορα ήταν σε θέση να συνεννοείται μαζί της στα βουλγαρι-

κά. Και βέβαια είναι πολύ πιο έξυπνη και ώριμη απ' ό,τι ήμουν εγώ, που στα πέντε μου ήμουν ολίγον τι στούρνος.

Το γεγονός ότι ήταν ανέκαθεν πολύ πιο ευφυής από τους συνομηλίκους της της δημιούργησε αρκετά προβλήματα, γιατί εκείνοι της συμπεριφέρονταν σαν να ήταν εξωγήινη όταν τους αποκάλυπτε τα κατορθώματά της. Όπως τότε που τους ομολόγησε ότι έμαθε να παίζει μόνη της κιθάρα και βιολί. Ή τότε που τους αποκάλυψε ότι παίζει σκάκι με τον παππού της και τον νικάει. Οι συμμαθητές της νόμιζαν ότι έλεγε ψέματα και την έβαλαν στο περιθώριο, ώσπου η Ευτυχία αποφάσισε να κρατάει για τον εαυτό της τα επιτεύγματά της για να μη γίνεται στόχος. Εγώ, όπως μπορεί εύκολα να φανταστεί κάποιος, δεν ήξερα πώς να αντιμετωπίσω την κατάσταση, μέχρι που μια γνωστή μου πρότεινε να επισκεφθώ κάποιον παιδοψυχολόγο για να με κατευθύνει. Η ψυχολόγος είχε επιβεβαιώσει ότι η μικρή μου είχε υψηλό δείκτη IQ, γι' αυτό ήταν επιβεβλημένο να λάβει ειδική εκπαίδευση, αλλά μου είχε τονίσει εμφατικά ότι δε θα πρέπει ποτέ να ξεχάσω πως, εκτός από ιδιοφυΐα, είναι ένα μικρό παιδί και έτσι οφείλουμε να την αντιμετωπίζουμε.

Το χαρακτηριστικό κοριτσάκι μου έχει καστανά μαλλιά κομμένα καρδέ με αφέλειες, σαν την Ντόρα την εξερευνήτρια, στρογγυλό προσώπακι, μεγάλα, σοβαρά καστανά μάτια, που η γλύκα τους δεν μπορεί να κρυφτεί ούτε πίσω από τα πράσινα κοκάλινα γυαλιά της, και στοματάκι σαν τριανταφυλλένιο μπουμπούκι. Είναι ψηλή για την ηλικία της και πολύ λεπτή. Στέκομαι στην πόρτα και την καμαρώνω καθώς γράφει με προσήλωση στο τετραδιάδι της κρατώντας σφιχτά το μολύβι και η καρδιά μου φουσκώνει. Είναι πολύ όμορφη και αξιαγάπητη, και δεν το λέω επειδή είμαι μάνα της αλλά επειδή είναι η αντικειμενική αλήθεια.

«Μαμάκα!» αναφωνεί μόλις αντιλαμβάνεται την παρουσία μου και τρέχει να με αγκαλιάσει και να με φιλήσει. Το παιδί μου είναι πολύ τρυφερό και εκδηλωτικό, κάτι που με χαρο-

ποιεί ιδιαίτερα, αν και οι αδελφές μου, που έχουν περισσότερη εμπειρία από μένα, λένε ότι αυτό δε θα διαρκέσει πολύ και ότι, όταν θα μεγαλώσει λίγο ακόμη, θα κόψει τις πολλές διαχύσεις.

«Τι κάνεις, ματάκια μου; Σου πήρα παγωτίνα, θέλεις;»

Η Ευτυχία σηκώνει το κεφάλι της, σμίγει τα φρύδια της και με κοιτάζει αυστηρά. «Η Φάρα λέει ότι το παγωτό έχει υδατάνθρακα, μαμάκα, και δεν είναι καλό για την υγεία μαθ. Βέβαια περιέχει και πρωτεΐνες υψηλή αξθία αλλά και πολλά λιπαρά», με πληροφορεί σε διδακτικό τόνο και μου χαμογελάει αποκαλύπτοντας το κενό στα μπροστινά της δόντια.

Η Ευτυχία μιλάει με τη μύτη, γιατί έχει κρεατάκια, τα οποία πρέπει να αφαιρεθούν αλλά διαρκώς το αναβάλλω. Επίσης ψευδίζει, αλλά όπως με ενημέρωσε η παιδίατρος, αυτό οφείλεται περισσότερο στο ότι χαϊδεύεται παρά στην απώλεια των δοντιών της, και ότι, αν δεν του δίνουμε σημασία, θα υποχωρήσει από μόνο του. Η κατήχηση περί διατροφής είναι ένα χούι που έχει αποκτήσει πρόσφατα και ήδη έχει αρχίσει να με εκνευρίζει. Η μικρή περνάει πολλές ώρες με τη Φάρα, και επειδή της έχει αδυναμία, έχει ασπαστεί τις απόψεις της περί υγιεινής διατροφής. Η οποία Φάρα έχει μανία με τα βιολογικά προϊόντα, τα προβιοτικά, τις βιταμίνες και τις σούπερ τροφές που υπόσχονται ευεξία και μακροζωία, όπως το ιπποφάες και η σπιρουλίνα. Και παλεύει συνεχώς αλλά μάταια να βάλει και τον Αθηναγόρα στον ίδιο δρόμο, αλλά εκείνος είναι καλοφαγάς και φοβάει για σάλτσες και κοψίδια.

«Η Φάρα λέει ότι δεν πρέπει να γεμίθουμε το θυναιθηματικό μαθ κενό με φαγητό», συνεχίζει την κατήχηση η κόρη μου που, εκτός από τα περί διατροφής, δυστυχώς έχει υιοθετήσει και τη μανία της Φάρα για τις ψυχολογικές αναλύσεις.

«Έχει δίκιο η Φάρα, αλλά χρειάζονται και τα γλυκά πότε πότε. Εγώ θα φάω κάνα δυο», δηλώνω πικαραρσιμένη και η Ευτυχία μορφάζει αποδοκιμαστικά.

«Θα πάρειθ τετρακόθιες θερμίδεθ περίπου, θα χοντρύνειθ, μαμά, και δε θα θου μπαίνουν τα ρούχα θου».

«Αφού γυμνάζομαι τακτικά».

«Κθέρειθ πολύ καλά ότι η γυμναστική δε φτάνει για να κάπθεις τόθεθ πολλέθ θερμίδεθ».

Υπάρχουν στιγμές που η ξερολίασή της με διαολίζει, και ας την αγαλώ τόσο πολύ. «Ας χοντρύνω. Πάμε μέσα να ετοιμάσουμε τα σαντουισάκια μαζί με τα κορίτσια;»

«Όχι. Έχω γραπθιμο. Θα έλθω αργότερα. Η κυρία λέει ότι πρώτα πρέπει να τελειώνουμε τα μαθήματά μαθ και μετά να παίδουμε. Κι ο παππούς λέει “άνθρωποθ αγράμματοθ, κθύλο απελέκητο”», μου απαντάει αγανακτισμένη με την ανευθυνότητά μου και επιστρέφει στο θρασιάκι της.

Μάλιστα! Πέντε χρόνων και ήδη με διορθώνει και με βάζει στη θέση μου. Τρέμω και μόνο στην ιδέα τι πρόκειται να συμβεί όταν μπει στην εφηβεία.

Λίγο μετά τις οχτώμισι κι ενώ η Νικόλ είναι όπως πάντα ήσυχη σαν να είναι απούσα, η Ευτυχία μου 'χει πάρει τα αυτιά με την πολυλογία της και η Φάρα μου έχει σπάσει τα νεύρα με την ξινίλα της, έχουμε τελειώσει με τους μεζέδες και τη διακόσμηση και είμαστε έτοιμες να υποδεχθούμε τους καλεσμένους μας. Πρώτοι καταφθάνουν οι κολητοί του Αθηναγόρα, ο Σταύρος ο καφετζής, ο Λευτέρης που 'χει το καθαριστήριο, ο Σούλης που έχει το μανάβικο και ο Ακίνδυνος ο φοροτεχνικός μας. Ο Ακίνδυνος, ένας συμπαθητικός σαραντάρης, είχε στο πρόσφατο παρελθόν μια περιπέτεια με τη Νικόλ, κι όχι μόνο δεν την έχει ξεπεράσει, αλλά είναι ακόμη αθεράπευτα ερωτευμένος μαζί της. Εκείνη όμως δεν ανταποκρίνεται. Λίγο πριν από τις εννιά έρχονται οι τρεις βασικοί εκπαιδευτές της σχολής: ο Κώστας, ο Ευγένιος κι ο Βελισάριος, κάτι ντερέκια μέχρι εκεί πάνω που, εκτός από φοβερά κορμιά, διαθέτουν και καλούς χαρακτήρες και ο πατέρας μου τους αγαπάει πολύ. Τελευταίος και καταϊδρωμένος,

κατευθείαν από το γήπεδο μπάσκετ, αριβάρει το αδέλφι μου, ο Χάρης, και πέντε λεπτά μετά ακούμε τον ήχο του ασανσέρ που ανεβαίνει, σημάδι ότι οσονούπω θα κάνει την εμφάνισή του ο πατέρας μου. Αμέσως σβήνω τα φώτα, παίρνουμε όλοι από ένα μπαλόνι στο χέρι και κρυβόμαστε όπου μπορούμε.

Ο Αθηναγόρας χτυπάει το κουδούνι και, όταν δεν του ανοίγει κανείς, βάζει το κλειδί στην κλειδαριά και μπαίνει στο σκοτεινό σαλόνι συντροφιά με τον σκύλο του, τον Μοχάμεντ Άλι. Ο πατέρας μου, αν και καθημένος, είναι εντυπωσιακός άντρας, με όμορφο πρόσωπο και άσπρα σαν βαμβάκι πυκνά μαλλιά.

«Έκπληξη!» ανακράζουμε εν χορώ και πεταγόμαστε όρθιοι, κι εκείνος γελάει χωρίς να έχει εκπλαγεί καθόλου.

«Μασκαράδες, μου τη σκάσατε και φέτος», λέει έπειτα καλόκαρδα και τσουλάει την αναπηρική του καρέκλα προς το μέρος μας για να δεχτεί τα φιλιά και τις ευχές μας. Την ίδια ώρα το σκυλί, που κοντεύει να πάθει καρδιακή προσβολή από την τρομάρα, γαβγίζει μανιασμένα κι έπειτα βγάζει ένα ουρλιαχτό και σωριάζεται λιπόθυμο.

«Φτου να πάρει, ξεχάσαμε τον καρδιοπαθή σκύλο!» μουρμουρώω αλλά δεν ανησυχώ γιατί ξέρω ότι σε λίγα λεπτά θα συνέλθει από μόνος του. Ο Μοχάμεντ Άλι, ένας γηραιός, ημίαιμος μολοσσός, έχει κρεμαστά αυτιά, αγαθιάρινη φάτσα και λόγω της άσπρης γούνας του με τις χρυσοκίτρινες στάμπες μοιάζει με καλοθρεμμένο μωσχάρι. Ο φουκαράς, εκτός του ότι είναι φοβητσιάρης, υποφέρει από αρρυθμίες, γι' αυτό και όταν τρομάζει, ή ακόμη κι όταν πάρει μεγάλη χαρά, πέφτει ξερός. Την πρώτη φορά που του συνέβη είχαμε πανικοβληθεί, αλλά ο κτηνίατρός του μας είχε διαβεβαιώσει ότι με την κατάλληλη αγωγή θα ζήσει κάνα δυο χρόνια ακόμη, μπορεί και τρία, αν είναι τυχερός.

«Την τούρτα, την τούρτα του παππού!» φωνάζει η Ευτυχία που έχει σκαρφλώσει στα πόδια του Αθηναγόρα και τον έχει πνίξει στα φιλιά.

«Αργότερα, πρώτα θα τοιμηθώ κάτι», λέω και μαζί με τη Φάρα και τη Νικόλ κουβαλάμε τις πιατέλες με το φαγητό στον μπουφέ. Εκεί ο Χάρης έχει ήδη αναλάβει χρέη μπάρμαν για να πίνει στη ζούλα όσο του κάνει κέφι χωρίς να του γκρινιάζω. Πλάι του κουνάει την ουρά του ο αναστηθείς σκύλος, ο οποίος έχω βάσιμες υποψίες ότι, εκτός από καρδιοπαθής, είναι και εθισμένος στο αλκοόλ γιατί, όταν ήταν κουτάβι, είχε δοκιμάσει κρασί και το είχε βρει του γούστου του. Έτσι τώρα, όποτε δεν τον βλέπουμε, πίνει στα κρυφά από τα ποτήρια μας.

Έχουμε κατεβάσει το πρώτο ποτό όταν φτάνει καθυστερημένη η Μελίνα. Η άφιξή της τραβάει την προσοχή και τα βλέμματα του ανδρικού πληθυσμού, κάτι που είναι απόλυτα φυσιολογικό γιατί η καλύτερή μου φίλη, κουνιάδα μου και νονά του παιδιού μου, πέραν του ότι είναι μόλις είκοσι οχτώ χρόνων, καλλονή και πολύ σέξι, φοράει και τη στολή της, και ως γνωστόν οι άντρες τρελαίνονται για τις αεροσυνόδους.

«Συγγνώμη που άργησα, αλλά είχε καθυστέρηση η πτήση», απολογείται με φωνή καμπάνα, διότι είναι εκ φύσεως φωνακλού, και προσφέρει στον πατέρα μου το δώρο του, ένα σπάνιο σκοτσέζικο μαλτ ουίσκι απ' αυτά που του αρέσουν.

Εκείνος την κομπλιμεντάρει για την εμφάνισή της επικαλούμενος μια ταιριαστή, κατά τη γνώμη του, παροιμία. «“Μην το περηφανεύεσαι και μην το κάνεις νάζι, γιατί ο Θεός την ομορφιά σαν άνθος την τινάζει”».

Η Μελίνα χαμογελάει αβέβαια, επειδή δεν είναι πολύ σίγουρη αν αυτή η παροιμία είναι υπέρ της, κι έπειτα δίνει στην Ευτυχία τα δικά της δώρα, ένα παζλ με εκατομμύρια κομμάτια καθώς κι ένα κουτί με πραλίνες.

«Την κακομαθαίνεις, κουμπάρα», γκρινιάζω χωρίς να το εννοώ, και εκείνη που, εκτός από πολύ όμορφη, είναι και υπερβολικά χαρούμενος άνθρωπος, ενθουσιάζεται με τα μπαλόνια και τα μεζεδάκια.

«Αχ, τι ωραία μπαλόνια είναι αυτά; Σούπερ ουάου! Και το φίνγκερ φουντ τέλειο! Όλα είναι πολύ ουάου! Θα τραβήξω μια σέλφι ντακ φείς με τα μπαλόνια και θα την ποστάρω στο FB», δηλώνει συνεπαρμένη και βγάζει το κινητό της, ενώ η Φάρα σχολιάζει ότι «μάλλον πήρε τριπλή δόση Λαντόζ γι' αυτό της φαίνονται όλα ωραία», ευτυχώς χωρίς να την ακούσει η ενδιαφερόμενη.

Δευτερόλεπτα μετά, το κουδούνι ξαναχτυπάει και πάω να ανοίξω παραξενεμένη, γιατί απ' όσο γνωρίζω δεν περιμένουμε κανέναν άλλο. Στο κατώφλι στέκεται ο Βρασίδας, ένα απ' τα αστέρια του Αθηναγόρα στο καράτε και επίδοξος μποξέρ, που για να βιοπορίζεται δουλεύει περιστασιακά όπου βρει. Με τον Βρασίδα είχα μια σύντομη αλλά έντονη κρυφή σχέση που έληξε έπειτα από δική μου πρωτοβουλία πριν από μία εβδομάδα, αλλά εκείνος δεν εννοεί να το αποδεχτεί και μου έχει γίνει κοληλητσιίδα. Είναι ένας μικρόσωμος, μελαχρινός, νευρώδης νεαρός με σχιστά μάτια, φοβερά γυμνασμένος και καλοφτιαγμένος, και πολύ ταλαντούχος στο άθλημά του. Λόγω αυτού του ταλέντου και μιας αμυδρής ομοιότητας με τον θρύλο των πολεμικών τεχνών, την οποία φροντίζει να τονίζει υιοθετώντας το ίδιο κούρεμα με εκείνον, οι φίλοι του και οι συναθλητές του τον φωνάζουν χαριτολογώντας Μπρους. Παρόλο που μου είχε φανεί σαχλό και ιεροσυλία και παρόλο που ένας γνωστός μου με είχε προειδοποιήσει ότι ο Μπρους/Βρασίδας είναι λίγο λοξός και χάνει λάδια, ήταν τόσο γλυκούλης όταν μου την έπεσε, που δεν του αντιστάθηκα. Όπως όμως ανακάλυψα πολύ γρήγορα, γιατί αυτά τα πράγματα δεν κρύβονται, η νοημοσύνη του είναι πολύ περιορισμένη και οι μονομανίες του τρομερά κουραστικές. Αυτή ήταν και η βασική αιτία που τον χώρισα, διότι πόσο μπορεί να αντέξει μια γυναίκα να ακούει συνέχεια για τον Μπρους Λι και τους μοναχούς Σαολίν; Ακόμη και μια γυναίκα που αγαπάει το καράτε όπως εγώ κάποια στιγμή θα πλήξει. Για να μην πω για το κόλλημά του με τη θητεία του στα ΛΟΚ. Άμα ξεκινούσε να μι-

λάει για τα γυμνάσια και τα καψόνια που υπέστη όσο ήταν φαντάρος, ξεχνούσε να σταματήσει. Και είναι κρίμα, γιατί κατά τα άλλα διασκεδάσαμε αρκετά μαζί, ιδίως στο σεξ, όπου, αν και βλαξ, ομολογώ πως είχε καλές επιδόσεις.

«Δε θυμάμαι να σε κάλεσα στο πάρτι, Βρασίδα», τον παίρνω απ' τα μούτρα κι εκείνος σφίγγει τις γροθιές του.

«Μέτριασε γιατί θα κάνω μεγάλη φασαρία και τα ρέστα», απειλεί κι απ' το τρέμουλο στη φωνή του καταλαβαίνω ότι είναι τύφλα κι ότι καλύτερα να πάω με τα νερά του για να μην έχουμε ντράβαλα.

Γι' αυτό λοιπόν παραμερίζω και ο Βρασίδης, αφού εύχεται στον πατέρα μου και χαιρετάει κοφτά τους υπόλοιπους, στρώνεται σε μια πολυθρόνα και αρχίζει να αδειάζει το ένα ποτήρι ούζο πίσω απ' το άλλο κοιτάζοντάς με χολωμένα.

«Ο-ΜΙ-ΤΖΙ! Δε μου λες, το αδέρφι σου ομόρφυνε κι άλλο; Ουάου! Έχει γίνει πολύ ωραίος γκόμενος. Σούπερ ντούπερ!» μου ψιθυρίζει πονηρά η Μελίνα, που έχει έρθει στην κουζίνα να με βοηθήσει με την τούρτα.

«Ωραίος γκόμενος; Ο Χάρης; Και σούπερ ντούπερ; Ε, ναι, καλός είναι, υποθέτω. Αν εξαιρέσεις ότι έχει λίγη μπάκα από τις μπίρες, τρώγεται», παρατηρώ αφηρημένα και βάζω τα πιατάκια και τα κουταλάκια σε έναν δίσκο.

«Λο! Μόνο καλός; Αυτός είναι αρσενικό πρώτης τάξεως. Να δεις ποιον μου θυμίζει... Α, ναι, εκείνο το ουάου μανάρι που 'παίξε στον Τζέιμς Μποντ».

«Τον Ντάνιελ Κρεγκ; Δεν είμαστε καλά! Ή χειροτέρεψε η μυωπία σου ή έχεις καιρό να κάνεις σεξ γιατί μπερδεύεις τη βούρτσα με την...»

«Μάλλον εσύ δε βλέπεις καλά, όχι εγώ. Ουάου, τι πλάτες, τι μπόι, τι ωραίο χαμόγελο, καταπληκτικός, κούκλος είναι, φοβερά ερωτεύσιμος. Απορώ πώς επέτρεψα να μου ξεφύγει τέτοιο συλλεκτικό κομμάτι. Μάλλον επειδή είχα ξεμυαλιστεί με εκεί-

νον τον άχροστο. Όπως και να 'χει, είναι ασυγχώρητη παράλειψη», λέει λάγνα και τον καρφώνει πεινασμένα σαν να θέλει να τον καταβροχθίσει.

Ρίχνω και εγώ μια ματιά προς το μέρος του και προσπαθώ να τον αξιολογήσω αμερόληπτα, χωρίς να επηρεαστώ από την αγάπη μου για αυτόν. Ο Χάρης είναι ψηλός, με σώμα συμπαγές και γραμμωμένο, καστανόξανθα μαλλιά κουρεμένα με την ψιλή, έξυπνα καστανά μάτια, τραχιά χαρακτηριστικά και ένα μικρό σημάδι από μαχαιριά στο τετράγωνο πιγούνι του, ενθύμιο από κάποια συμπλοκή. Απόψε είναι ντυμένος σπορ, με φόρμα γυμναστικής κι ένα σκούρο μπλε μπλουζάκι που γράφει «Police» στην πλάτη. Ο Χάρης είναι αστυνομικός και στο Σώμα το παρατσούκλι του είναι «Ντέρτι Χάρι», όχι επειδή δεν πλένεται, αλλά επειδή έχει το σκληροτράχηλο στιλάκι του επιθεωρητή Κάλαχαν. Ως χαρακτήρας είναι βαρύς, σκοτεινός και ρέπει προς τη μελαγχολία, μια τάση που είχε από μικρό παιδί. Μάλλον αυτό το σκοτεινό στιλάκι πρέπει να έχει εξιτάρει και τη Μελίνα, η οποία είναι ο τύπος της γυναίκας που λιώνει με τα σκληρά μελαγχολικά αντράκια.

Εκείνη τη στιγμή ο Χάρης, που διαισθάνεται ότι τον περιεργάζομαι, γυρνάει και, όπως το συνηθίζει, επικοινωνεί μαζί μου με τα μάτια. *Είσαι καλά;* με ρωτάει. *Όλα καλά,* του απαντάω με ένα χαμόγελο κι έπειτα στρέφομαι στη Μελίνα. «Ωραίος είναι, αλλά μη σου μπαίνουν ιδέες. Αφού σου έχω εξηγήσει τι κουμάσι είναι, κάθε βράδυ πάει με άλλη, τις βλέπω από το μπαλκόνι που παρελαύνουν στην κρεβατοκάμαρά του. Μα το Θεό, πιο συχνά αλλάζει γυναίκες παρά σώβρακο, που λέει ο λόγος. Είναι τελείως αναξιόπιστος και μέγας μπηχτής. Κλασικός άντρας δηλαδή. Τις πηδάει και μετά τις παρατάει».

«Έτσι, ε; Ίσως αξίζει τον κόπο να δοκιμάσω κι εγώ την τύχη μου. Μπορεί εμένα να μη με παρατήσει. Ναι, ναι, σίγουρα εμένα δε θα με παρατήσει. Με εμένα θα πάθει *coup de foudre* και δε θα μπορεί να ξεκολλήσει. Γιόλο, Λούκα!»

«Γιόλο; Τι είναι πάλι αυτό το Γιόλο;»

«*You only live once!* Συντομογραφία του Facebook που σημαίνει “ζεις μονάχα μία φορά”. Μα καλά πώς αντέχεις χωρίς FB και Twitter; Αχ, αχ, αχ! Δεν υπάρχει, δεν υπάρχει ο Χαρούλης!»

Η Μελίνα στενάζει ονειροπόλα και επειδή, όταν παίρνει αυτή την ηλίθια έκφραση, είναι έτοιμη να ερωτευτεί μέχρι τα μπούνια, της κόβω τον βήχα. «Αυτό που 'βαλες στο μυαλό σου να το ξεχάσεις. Δε σε αφήνω εγώ να μπλέξεις μαζί του, δε σε χαρμιζώ για δαύτον. Εμπρός, σταμάτα να τον χαλβαδιάζεις, πάρε τον δίσκο και πάμε», την προστάζω απότομα και προπορεύομαι με την τούρτα στο σαλόνι, όπου όλοι ανεξαιρέτως, ακόμη και ο Μοχάμεντ Άλι, φοράνε χάρτινα καπελάκια και περιμένουν πώς και πώς το γλυκό.

Ο Αθηναγώρας σβήνει το κεράκι με τον αριθμό εξήντα πέντε και όλοι τον χειροκροτούμε και σχολιάζουμε πόσο νέος δείχνει και ότι η ηλικία είναι μόνο ένας αριθμός άνευ σημασίας. Τότε εκείνος βγάζει το μικρό μπλοκάκι που έχει πάντα στην τσέπη του και μας διαβάζει μια παροιμία που κρίνει πως ταιριάζει στην περίπτωση. «Αχ, παιδιά μου, γέρασα. Κι όπως λέει ο λαός: “Γέρος κι αν επαινεύτηκεν, ανήφορος το δείχνει”».

Ο πατέρας μου έχει ένα όνειρο: να γράψει κάποτε την αυτοβιογραφία του εμπλουτισμένη με ρήσεις από τη λαϊκή σοφία. Γι' αυτό, όποτε κάποια παροιμία τού κινήσει το ενδιαφέρον, τη σημειώνει στο μπλοκάκι του με σκοπό να τη συμπεριλάβει στο βιβλίο του αργότερα.

«Λολ, Αθηναγώρα! Για κομπλιμέντα ψαρεύεις; Να σκέφτεσαι θετικά. Θετική σκέψη και χαμόγελο, αυτά είναι τα μυστικά της μακροζωίας. Και δεν είσαι καθόλου γέρος, μια χαρά κρατιέσαι, είσαι πολύ ουάου! Αν δε σε γνώριζα, θα έλεγα ότι είσαι σαραντάρης, πάνω στο άνθος της νιότης σου. Είσαι καταπληκτικός, γι' αυτό χαμογέλα. Γιόλο!»

Η Μελίνα αναλαμβάνει να τονώσει το ηθικό του και όλοι

συμφωνούμε μαζί της, εκτός από τη Φάρα που μουρμουράει: «Τι γλώσσα μιλάει αυτή;» κι έπειτα σχολιάζει μεγαλόφωνα: «Μελίνα, πάσχεις από το σύνδρομο της Στρομφίτας, ένα σύνδρομο που επινόησα εγώ για τις όμορφες γυναίκες που θέλουν να είναι μόνο εκείνες στο επίκεντρο της προσοχής των ανδρών, γι' αυτό εκμηδενίζουν τις υπόλοιπες. Πρέπει να το κοιτάξεις αυτό. Κι εσύ, Αθηναγόρα, γέρασες και μυαλό δεν έβαλες. Αναμενόμενο, αφού έχεις καθλωθεί στην εφηβεία και έχεις το σύνδρομο του Πίτερ Παν».

Ο πατέρας μου ψάχνει το μπλοκάκι του για να απαντήσει με παροιμία και η Φάρα, που γράφει κι αυτή βιβλίο, «μια ερωτική ιστορία με ψυχολογικό υπόβαθρο» με προσωρινό τίτλο *Όλα για έναν οργανισμό*, σημειώνει κάτι στο δικό της μπλοκάκι, όταν ξαφνικά ο Μπρους/Βρασίδης αναστενάζει υπό μορφή αργόσυρτου μουγκανητού και οι συζητήσεις τριγύρω ατονούν και σβήνουν.

«Βρασίδα! Τι έπαθες, αγόρι μου;» Ο Αθηναγόρας παρατηρεί τον αθλητή του θορυβημένος και εκείνος μουγκανίζει ξανά με πόνο.

«Αχ, βαχ», στενάζει κι ο ερωτοχτυπημένος Ακίνδυνος και καρφώνει το βλέμμα του στη Νικόλ, αλλά εκείνη αγρόν ηγόρασε.

«Ευτυχία, ώρα για ύπνο», λέω στην κόρη μου, διότι υποψιάζομαι ότι προμηνύονται σκηνές ακατάλληλες για ανηλίκους. Η μικρή καληνυχτίζει την ομήγυρη και κατευθύνεται υπάκουα στο δωμάτιό της.

«Μαμά, γιατί σε κοιτάδει έτσι ο Βραθίδαθ;» με ρωτάει το αθώο μου παιδί ανάμεσα στα χασμουρητά του.

«Έτσι, πώς έτσι;»

«Θαν να θέλει να θε δείρει».

«Ιδέα σου είναι, αγάπη μου. Κλείσε τώρα τα ματάκια σου».

«Θα μου πειθ μια ιστορία από τότε που ήθαθταν μικροί εθύ κι ο θείοθ Χάρηθ; Εκείνη με τον θκαντδόχοιρο».

«Θα σου πω, αλλά κλείσε τα μάτια σου». Ξεκινώ να διηγούμαι εν τάχει τη σύντομη ιστορία για εκείνη τη φορά που εγώ και

ο Χάρης είχαμε βρει έναν σκαντζόχοιρο και ευτυχώς το αγγελούδι μου αποκοιμείται αμέσως. Και λέω «ευτυχώς» γιατί ανησυχώ πολύ για τον Μπρους και τι είναι ικανός να αποκαλύψει, γι' αυτό επιστρέφω γρήγορα στο καθιστικό να δω τι παίζει με αυτόν τον κόπανο.

«Ξέρεις τι είναι, ρε συ δάσκαλε, να αγαπάς μια γυναίκα με όλο σου το είναι και τα ρέστα, να είστε καλά μαζί και τα ρέστα και μια ωραία πρωία εκείνη να σου λέει ότι δεν της κάνεις πια και να σε πετάει σαν την τριχά απ' το ζυμάρι; Άτιμες γυναίκες, δε βγάζεις άκρη με αυτές. Της γυναίκας η καρδιά είναι μια άβυσσος και τα ρέστα», ρητορεύει ο πρώην μου και μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι.

«Βρασίδα μου, ομοιοπαθής κι εσύ; Αχ, βαχ», στενάζει ο Ακίνδυνος με το βλέμμα του πάντα πάνω στη Νικόλ.

«Έχεις αισθηματικά προβλήματα, Μπρους; Ερωτεύτηκες κάποια που πάσχει από συναισθηματική αγκύλωση; Καλωσόρισες στο κλαμπ», παρατηρεί η Φάρα κοιτάζοντας τον Αθηναγόρα δολοφονικά.

«Μα τι κουβέντα πιάσατε τώρα, χρονιάρα μέρα; Μελίνα, πες μας για το ταξίδι σου. Πώς ήταν η Νέα Υόρκη;» Προσπαθώ να αλλάξω θέμα συζήτησης όχι μόνο για να αποφυγώ την κλάψα του Βρασίδα, αλλά και για να κάνω χαλάστρα στη φίλη μου, που έχει πλευρίσει τον Χάρη και τον φλερτάρει απροκάλυπτα. Εκείνη όμως πετάει μόνο ένα «Ουάου» και ένα «Γιόλο» και συνεχίζει να χαριεντίζεται με το αδελφι μου σαν να είναι μόνοι τους στον χώρο.

«Ααααααχ», μουγκρίζει ξανά ο απογοητευμένος εραστής μου και τον σιγοντάρουν ο Ακίνδυνος και η Φάρα, που κι αυτοί μάλλον έχουν πιει λίγο παραπάνω απόψε και τους έχει πάρει από κάτω.

«Είσαι σίγουρος ότι την αγαπάς πολύ αυτή την κοπέλα και δεν είναι μόνο ένα πείσμα;» ρωτάει ο πατέρας μου, αφού πρώτα λοξοκοιτάει ανήσυχα τη Φάρα.

«Μόνο σίγουρος, ρε συ δάσκαλε; Δεν την αγαπώ απλώς, είναι το άλλο μου μισό και τα ρέστα. Η θειά μου η Ρίτσα ασχολείται με την κρυσταλλομαντεία και τα ρέστα και το είδε στη σφαίρα, ρε σεις. Αυτή η γυναίκα είναι η αδελφή ψυχή μου, η δίδυμη φλόγα μου και τα ρέστα. Η σχέση μας είναι, λέει, καρμική και τα ρέστα».

Η δίδυμη φλόγα του; Τι είναι αυτό τώρα, καινούργιο; Αποκλείεται να είμαι εγώ η αδελφή ψυχή αυτού του χαζούλιακα, *no way*, με τίποτα.

«Άκου να σου πω, Βρασίδα μου. Αν, όπως λες, την αγαπάς και είναι η αδελφή ψυχή σου, τότε μην την αφήσεις να σου φύγει. Αν πράγματι είναι η αδελφή ψυχή σου, πρέπει να δοκιμάσεις τα πάντα για να την ξανακερδίσεις. Να κάνεις ακόμη και το αδύνατο προκειμένου να της αποδείξεις ότι τα αισθήματά σου είναι αληθινά. Και τότε εκείνη θα σου παραδοθεί ψυχή τε και σώματι και θα μείνει για πάντα κοντά σου. Γιατί, αγόρι μου, “η αγάπη πύργους καταλεί και κάστρα ρίχνει κάτω”», αγορεύει ο Αθηναγόρας με πάθος χωρίς να υποψιάζεται ότι μου σκάβει τον λάκκο.

«Να κάνω τα αδύνατα δυνατά και τα ρέστα; Μεγάλη κουβέντα ξεστομίσεις, ρε συ δάσκαλε. Εσύ τι λες, ρε Λούκα; Ισχύει αυτό που είπε ο δάσκαλος; Έτσι πρέπει να κάνω, ρε συ;»

Ο Βρασίδας μού πετάει το γάντι, κι εγώ, όσο κι αν ψάχνω, δε βρίσκω την κατάλληλη απόκριση αλλά η Φάρα, που έχει τη δική της καίλα, με βγάζει άθελά της από την υποχρέωση να απαντήσω.

«Κι εσύ, Αθηναγόρα, κάνεις τα πάντα όταν αγαπάς μια γυναίκα; Ή εδω ισχύει το “δάσκαλε, που δίδασκες και νόμο δεν εκράτεις”;» ρωτάει προκλητικά τον σύντροφό της κι ο πατέρας μου γίνεται κατακόκκινος σαν την μπλούζα του Ολυμπιακού που φοράει.

«Φάρα, σε παρακαλώ, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή, χρονιάρα μέρα, θα το συζητήσουμε άλλη ώρα», τραυλίζει παρακλητικά, και η Φάρα ξεφυσάει παραιτημένα και δε συνεχίζει την κουβέντα αλλά τα μάτια της πετούν φωτιές.

«Και εγώ που τα έδωσα όλα τι κατάλαβα; Άμα η γυναίκα εί-

να σκληρόπετση, μάταιος κόπος», αποφαινεται ο Ακίνδυνος, αλλά η Νικόλ ποιεί την νήσσαν.

«Ρε σεις, φεύγω. Προς το παρόν», ανακοινώνει ο Βρασίδας και μόνο που δε φωνάζω «γιούπι» από τη χαρά μου. Μαζί του, μια κι έχει περάσει η ώρα, σηκώνονται και οι υπόλοιποι, ενώ ο Αθηναγόρας καλεί τον Μοχάμεντ Άλι για να κατεβούν κάτω, αλλά το σκυλί είναι άφαντο.

«Ασ' τον να κοιμηθεί εδώ απόψε, δε θα είναι η πρώτη φορά», λέω ενώ τον φιλάω για καληνύχτα, και μετά προτείνω στη Μελίνα να μείνει λίγο παραπάνω για να πούμε τα δικά μας, αλλά εκείνη έχει λυσσάξει να την κοπανήσει μαζί με τον Χάρη για να τον ξεμοναχιάσει.

«Σοκοφρέτα, χαθήκαμε. Θα μιλήσουμε αύριο;» με ρωτάει το αδέλφι μου και του χαμογελώ κουρασμένα.

«Ναι, αμέ. Άμα σχολάσεις νωρίς, έλα για ποτάκι».

«Θα περάσω».

«Γιόλο, Λούκα», με καληνυχτίζει η Μελίνα και μου κάνει νόημα ότι είναι έτοιμη για καυτό σεξ.

«Έρχομαι σε ένα λεπτό», λέω στη Φάρα που μαζεύει τα πιάτα και τα ποτήρια τσαντισμένη, και πάω μέχρι το μπαλκόνι να ελέγξω αν ο Χάρης θα ανεβεί στο διαμέρισμά του μόνος ή με τη Μελίνα. Εκεί, αραγμένος στην κούνια, κοιμάται ο Μοχάμεντ Άλι, που το 'χει δίπορτο και διανυκτερεύει συχνά εδώ, και βλέπει όνειρο, γιατί βγάζει κάτι περίεργους ήχους σαν να παραμιλάει. Στριμώχνομαι κι εγώ στην κούνια κι εστιάζω στον στόχο. Ο Χάρης με τη Μελίνα σταματάνε έξω από την είσοδο της πολυκατοικίας του, συζητάνε για λίγο και έπειτα αποχαιρετιούνται με ένα φιλί στο μάγουλο. Μετά εκείνη μπαίνει στο αυτοκίνητό της και εκείνος ανεβαίνει στο σπίτι του και κλείνεται στο μπάνιο. Πολύ παράξενο. Είχα την εντύπωση ότι το αδέλφι μου δε θα άφηνε την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη. Μάλλον θα είναι μεθυσμένος και κουρασμένος. Λίγο παρακάτω ο Ακίνδυνος και η Νικόλ

φιλιούνται παθιασμένα και μετά αποχωρούν αγκαλιασμένοι. Τελικά αυτοί οι δυο ζουν ένα πολύ φλογερό ειδύλλιο και τους ζηλεύω λιγάκι, γιατί θα 'θελα κι εγώ κάτι τέτοιο.

Μαζί με τη Φάρα, που έχει πει το αμίλητο νερό, ξεπλένουμε τα πιάτα και τα τοποθετούμε στο πλυντήριο, όταν από τον δρόμο αντηχεί μια τρομερή κραυγή.

«ΛΟΥΟΥΟΥΚΑΑΑ! ΣΕ ΑΓΑΠΑΩΩΩΩ, ΡΕ ΣΥ, Μ' ΑΚΟΥΣ;» γκαρίζει κάποιος βραχνά και, όταν κοιτάμε έξω, βλέπουμε τον Βρασίδα να κρέμεται από ένα σκοινί με το κεφάλι κάτω και να ταλαντεύεται σαν εκκρεμές.

Ο Μοχάμεντ Άλι πετάγεται έντρομος από τον ύπνο του, και μόλις αντικρίζει τον κρεμασμένο άντρα, αλυχτάει ανατριχιαστικά, γλιστράει από την κούνια και πέφτει ανάσκελα.

«Τα 'χεις με αυτό το μαλακισμένο; Καλέ, αυτός είναι γκάου, του γιατρού, έχει πάνω από δέκα διαταραχές μαζί, θα έπρεπε να τον μελετήσει ψυχιατρική ομάδα. Μα πώς στραβώθηκες και τα 'φτιαξες μαζί του; Να το κοιτάξεις αυτό». Η Φάρα τα 'χει χάσει τόσο πολύ που προς στιγμήν εγκαταλείπει την ψυχρή στάση απέναντί μου.

«Δυστυχώς την έκανα την κουτουράδα. Ποπό! Τι θα πω στον πατέρα μου;»

«Μην ανησυχείς. Ο πατέρας σου τώρα θα έχει βάλει τα ακουστικά του και θα ακούει τζαζ στη διαπασών, τέτοιος αναισθητός που είναι. Και βόμβα να πέσει έξω από το σπίτι, είδηση δε θα πάρει. Άντε να βοηθήσεις αυτό το ζαβό γιατί οι γείτονες θα ειδοποιήσουν το 100».

Τρέχω στο μπαλκόνι, σκοντάφτω στο λιπόθυμο σκυλί και βάζω τις φωνές στον Βρασίδα. «Είσαι τελείως ηλίθιος; Θα μου ξυπνήσεις το παιδί, θα με κάνεις ρεζίλι στη γειτονιά, θα το μάθει ο Αθηναγόρας», τσιρίζω και εκείνος χαμογελάει σαν να είναι το πιο φυσιολογικό πράγμα του κόσμου να κρέμεται ανάποδα από ένα σκοινί.

«Δε με νοιάζει, ρε συ. Θα μείνω κρεμασμένος μέχρι να μου υποσχεθείς ότι θα τα ξαναφτιάξουμε και τα ρέστα. Αν χρειαστεί, θα μείνω όλη τη νύχτα. Θα κάνω θυσίες, ρε συ, δοκιμασίες των Σαολίν και τα ρέστα, μέχρι να με ξαναγαπήσεις. “Η αγάπη πύργους καταλεί και κάστρα ρίχνει κάτω”. Έτσι δεν είπε ο δάσκαλος; Ε;»

«Δοκιμασίες των Σαολίν; Τι αηδίες είναι αυτές; Είσαι τρελός; Εμείς οι δυο τελειώσαμε. Είναι οριστικό».

«Δεν τελειώσαμε, ρε συ. Και ναι, είμαι τρελός. Για σένα. Έλα, ρε συ, μη με βασανίζεις άλλο, πιάσε το χέρι μου και τράβηξε με κοντά σου και τα ρέστα. Ε;»

Τελικά είναι τρελός, αλλά εγώ είμαι πιο τρελή από εκείνον. «Έξινος! Περίμενε μισό λεπτό. Κάτσε φρόνιμα και μη βγάλεις κιχ», του ψιθυρίζω, γυρνάω στην κουζίνα, βουτάω από το συρτάρι το μεγάλο μαχαίρι που έχω για το κρέας και ανεβαίνω στην ταράτσα, ενώ η Φάρα σταυροκοπιέται. Βρίσκω το σκοινί απ’ όπου είναι κρεμασμένος εύκολα, σκύβω ανάμεσα στα κάγκελα και το κόβω όσο πιο χαμηλά μπορώ για να πέσει μεν αλλά να μη σπάσει και κανένα κεφάλι.

«Οχ, οχ, οχ, κακούργα! Ρε συ, με τσάκισες!» βογκάει ο Βρασιδάς όταν προσγειώνεται με την πλάτη στο οδόστρωμα. «Να ξέρεις όμως, ρε συ, εμείς οι δυο δεν τελειώσαμε. Τώρα μόλις αρχίσαμε, Λούκα Τσακαλώτου. Ο δράκος πολεμιστής δεν είπε την τελευταία του λέξη και τα ρέστα», δηλώνει με στόμφο και απομακρύνεται τρίβοντας τα πονεμένα παϊδιά του.



Η Λούκα, πρώην αθλήτρια του καράτε και μητέρα ενός πεντάχρονου κοριτσιού, εργάζεται ως ντετέκτιβ. Μαζί με τους συνεργάτες της Σαμψών, Τιτή και Βαρβάρα αναλαμβάνουν πάσης φύσεως έρευνες και τις φέρουν σε πέρας με συνέπεια και διακριτικότητα. Ή μήπως όχι;

Οι εχθροί της λένε ότι είναι γκαφατζού και οι κακές γλώσσες επιμένουν ότι δεν τη θέλει το επάγγελμα κι ότι πρέπει να τα παρατήσει. Εκείνη όμως, επειδή λατρεύει τη δουλειά της, ονειρεύεται να εξιχνιάσει μια σημαντική υπόθεση που θα τη βγάλει από την αφάνεια και θα κλείσει τα στόματα των επικριτών της.

Έτσι, όταν η ευκαιρία της χτυπάει την πόρτα, δε διστάζει να την αρπάξει και να πέσει με τα μούτρα σε μια περιπέτεια με πολλούς κινδύνους κι ανατροπές. Και εκεί που παλεύει να βγάλει άκρη και να παραμείνει ζωντανή, εμφανίζεται αναπάντεχα ο μεγάλος έρωτας και σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-1256-6



9 786180 112566

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16287

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η